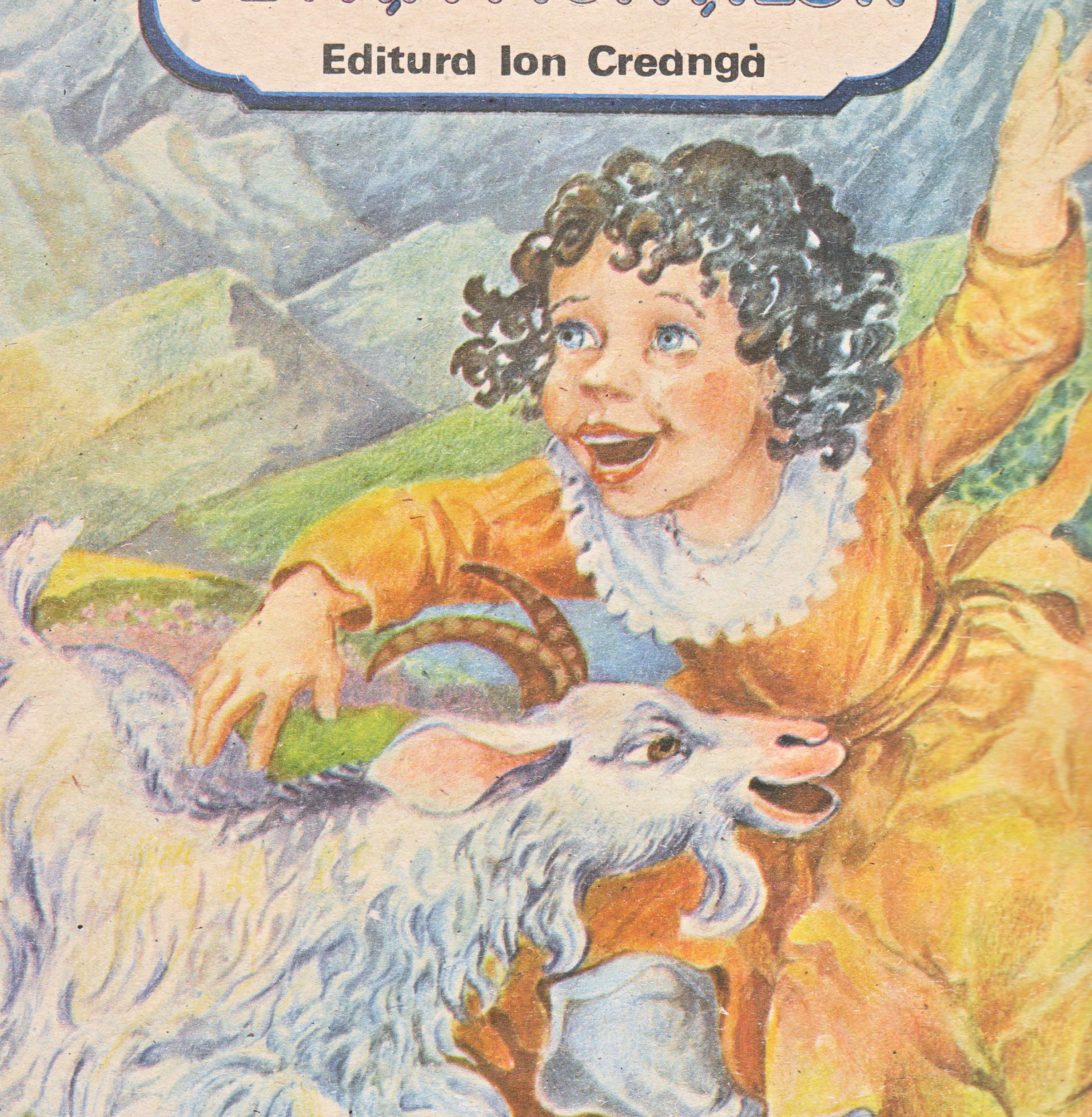

Johanna Spyri
HEIDI
FETIȚA MUNTILOR

Editura Ion Creangă

Capitolul 14

LA CABANĂ SOSEȘTE
UN SINGUR OASPETE

Zorile făceau să sclipească piscurile munților cu lumina lor roșietică-portocalie, iar adierea proaspătă a vântului de dimineață se strecura ușor printre crengile bătrânilor brazi din preajma cabanei.

Heidi se trezi brusc din somnul ei adânc. Murmurul pădurii îi bucura inima și o ispitea să iasă cât mai repede în mijlocul naturii. Sări iute din patul ei de paie și mai-mai să uite să se spele și să se îmbrace, atît era de nerăbdătoare să se vadă sub brazii ei dragi. Numai că la Frankfurt învățase că o fetiță cuminte trebuie să fie întotdeauna curată și îngrijită. Se spălă deci în grabă, și după ce trase pe ea o rochiță ușoară, coborî la iuțea scărița. Patul bunicului era strîns, iar pe bunic ia-l de unde nu-i. Se repezi deci afară și-l găsi, ca în fiecare dimineață, în fața cabanei, cercetînd cerul de la un capăt la altul, spre a-și da seama cum va fi vremea în această zi. Pe bolta de un albastru curat rătăceau doar cîteva zdrențe de nori alburii. Soarele tocmai se săltase deasupra stîncilor Falkniss, scădîndu-le din belșug cu strălucirea lui aurie.

— Bună dimineața, bunicule! Ce zi frumoasă și ce senin e cerul! izbucni Heidi, repezindu-se în brațele bunicului.

— Și ochii tăi sînt frumoși și senini, răspunse bătrînul, strîngînd-o cu putere la pieptul său. Bună dimineața, copila mea! Așa, și acum du-te și te joacă, adăugă el, că eu mai am niște treburi.

Și în timp ce Heidi zburda de zor, desfătîndu-se la auzul vuietului stîrnit de vînt în creștetul bătrînilor copaci, bunicul intră în staul să mulgă caprele. Apoi le perie și le spălă cu toată grija, pentru ca Fulg-de-nea și Pestrița să fie întotdeauna cele mai frumoase capre din întreaga turmă.

În sfîrșit, le scoase pe pajiștea verde din fața cabanei. Cum le zări, Heidi alergă spre ele și le cuprinse pe după gît, cu multă gingășie. Căprițele behăiră fericite, vrînd în felul acesta să-și arate fiecare dragostea ce i-o purtau bunei lor prietene. Apoi începură să se gudure pe lîngă ea și s-o împungă ușor cu cornițele, mai-mai s-o doboare. Dar Heidi nu se temea de ele, știind că asta nu-i decît o joacă, și chiar dacă uneori se întîmpla ca Fulg-de-nea s-o împungă ceva mai tare, ea obișnuia să spună:

— Fulg-de-nea, te-ai făcut rea ca Turcoaica mare.

Și într-o clipită, Fulg-de-nea se dădea înapoi, lăsînd cuminte capul în jos. Pestrița se retrăgea și ea cu o mișcare grațioasă, vrînd parcă să spună că ea nu poate fi comparată cu Turcoaica cea bătaioasă...

Deodată, de jos, de pe potecă, se auzi un fluierat prelung și, la puțin timp după aceea, pe pajiște se ivi întreaga turmă, în frunte cu zvăpăiata Turcoaică. Nu trebui mult și sosi și Peter care, văzînd-o pe Heidi asaltată, suieră din nou, ca să împrăstie caprele din jurul neastîmpăratei sale prietene, care țopăia de bucurie în mijlocul lor. Apoi, apropiindu-se de Heidi, o întrebă supărat:

— Spune-mi, azi vii cu mine?

— Nu, Peter, nu pot. Din clipă în clipă trebuie să sosească prietenii mei din Frankfurt și trebuie să fiu aici.

— Povestea asta am mai auzit-o de o sută de ori, mormăi Peter, morocănos.

— Și-ai s-o mai auzi, răspunse Heidi cu hotărîre în glas. Nu crezi că trebuie să fiu aici cînd îmi sosesc oaspeți?

— La urma urmei, ar putea să-i primească foarte bine și bunicul, spuse ciobănașul cu încăpăținare.

Deodată, din cabană răsună vocea puternică a bunicului:

— De ce nu pornește armata spre culmile munților? Să fie de vină generalul, sau trupa?!...

Fără să mai zăbovească, Peter pocni din bici și, în aceeași clipă, caprele o rupseră la fugă pe potecă în sus, urmate îndeaproape de aprigul lor păstor.

Heidi se urcă în dormitorul ei și își făcu patul cu multă grijă, așa cum se deprinsese la Frankfurt. După ce se încredință că e făcut fără cusur, coborî în odaia mare și se apucă să strîngă și să deretice de zor, ștergînd praful și punînd toate lucrurile la locul lor. Apoi luă o cîrpă și frecă masa pînă cînd o făcu să strălucească lună. De cîte ori o vedea bunicul trebăluind așa, se uita la ea plin de mulțumire și spunea:

— Nu degeaba a fost nepoata mea în străinătate. De cînd s-a întors, totul lucește la noi de curățenie, de parcă în fiecare zi ar fi duminică.

De fiecare dată după plecarea lui Peter, Heidi și bunicul se așezau și luau împreună gustarea de dimineață, apoi Heidi își vedea mai departe de micile ei treburi.

Cînd vremea era frumoasă, razele de soare se strecurau în cabană prin fereastra deschisă și o ademeneau pe Heidi, vrînd parcă să spună:

„Hai, nu mai sta în casă! Vino iute să vezi ce minunății se petrec în natură“.

În asemenea clipe, Heidi nu se mai putea stăpîni și, lăsînd totul baltă, o zbughea repede afară...

Azi, soarele strălucea parcă mai tare ca ori-cînd, aurind cu razele sale piscurile munților ce sclipeau în depărtare. Heidi sta așezată pe

iarbă și nu se mai sătura admirînd frumusețea neîntrecută a acestor împrejurimi. Deodată își aduse aminte că masa rămăsese nestrînsă și dădu buzna în cabană, cu gîndul să-și isprăvească treaba cît mai repede. Dar iată că peste puțin timp auzi din nou murmurul ispititor al pădurii ce se legăna ușor în bătaia vîntului și din nou țîșni afară, ca o vije-lie, de parcă ar fi prins aripi.

În magazie, bunicul își vedea de treburile lui de toate zilele. Din cînd în cînd, ieșea afară și se uita, cu fața numai zîmbet, la salturile de căprioară ale nepoatei sale, care zburda zglobie pe pajiștea din jurul cabanei. Tocmai se pregătea să intre înapoi în magazie, cînd, deodată, Heidi strigă:

— Bunicule, bunicule, vino repede!

Speriat că i s-a întîmplat ceva copilului, bătrînul porni numaidecît într-acolo, dar, cînd se apropie de cabană, o zări pe Heidi gonind la vale și strigînd în gura mare: „Vin, vin! Doctorul a luat-o înainte. Îndată o să vină și ceilalți!“...

— Bună ziua, domnule doctor. Bine ați venit! îi spuse Heidi musafirului, cînd, în sfîrșit, ajunse lîngă el. Și după ce-i strînse mîna cu toată căldura, se grăbi să adauge: Vă mulțumesc încă o dată pentru tot...

— Bună ziua, fetiço, și bine te-am găsit, îi răspunse doctorul zîbind. Dar nu înțeleg pentru ce îmi mulțumești...

— Pentru că numai datorită dumneavoastră am putut să mă întorc la bunicul meu, îl lămuri Heidi, fără sfială.

O rază de fericire lumină chipul doctorului... Nu se așteptase la o primire atît de caldă. Urcase poteca cufundat în gîndurile lui mohorîte și n-apucase să admire frumusețile naturii ce-l înconjurau. Pe Heidi aproape că n-o văzuse și cu atît mai mare îi fu surpriza atunci cînd aceasta îl recunoscuse, în ciuda părului care, după moartea fiicei sale, îi încărunțise de-a binelea. Și apoi se credea și aducătorul unor vești nu din cele mai plăcute. Și totuși era întîmpinat de Heidi cu brațele deschise și cu vorbe de mulțumire pentru un lucru care i se părea cît se poate de firesc.

Heidi se agăță fericită de brațul doctorului, iar acesta o apucă părintește de mână și-i spuse cu glasul său blajin:

— Hai, copila mea, du-mă la tine acasă...

Heidi însă rămase nemișcată, privind în vale, cu uimire.

— Dar unde sînt Clara și bunica? întrebă ea, nedumerită.

— Eh, copila mea, răspunse doctorul oftînd, din păcate trebuie să-ți spun un lucru care, desigur, te va întrista, așa cum mă întristează și pe mine. Clara a fost tare bolnavă și călătoria asta ar fi fost pentru ea foarte obositoare și ar fi putut să-i șubrezească și mai mult sănătatea. Acum se simte ceva mai bine și, la primăvară, de îndată ce vremea se va încălzi și zilele vor fi mai lungi, Clara va veni la munte, cu întreaga familie...

Heidi era uluită. Nu se împăca deloc cu această veste care venea să-i spulbere, într-o clipită, visul ei atît de frumos. Stătea țintuită locului, neștiind ce să mai spună, iar doctorul o privea necăjit, nefiind nici el în stare să mai scoată o vorbă. În jurul lor era o liniște desăvîrșită, doar vîntul, cu adierea lui obișnuită, făcea din cînd în cînd să freamăte coroanele copacilor. Pe Heidi era gata-gata s-o podidească plînsul, dar, pe neașteptate, își aduse aminte că alergase pînă aici în întîmpinarea unui oaspete nespus de drag. Îl privi pe doctor îndelung și citi în ochii lui o suferință nețarmurită. Niciodată nu-l văzuse la Frankfurt atît de necăjit și, deodată, avu o strîngere de

inimă pentru acest om cumsecade, care fusese întotdeauna atît de bun cu ea. Își închipui că tristețea lui se datora faptului că bunica și Clara nu l-au putut însoți. De aceea încercă să-l liniștească și să-i aducă o mîngîiere:

— Nu vă mai necăjiți, domnule doctor, începu ea. Timpul trece repede, nici nu știți ce repede trece... Îndată va veni primăvara și-o să fim cu toții împreună mai multă vreme...

În sfîrșit, porniră la deal.

Doctorul o mai ținea și acum de mîna pe Heidi, care voia cu orice preț să-l înveselească. Îi repeta întruna că timpul trece, nici nu-ți mai dai seama cînd, și în felul acesta izbuti, pînă la urmă, să-și aducă ei înseși mîngîierea dorită. Cînd ajunseră în fața bunicului, Heidi strigă plină de voioșie:

— Ceilalți nu au venit încă, dar vor veni curînd...

Despre doctor îi vorbise atît de mult, încît bunicul știa totul despre el. Îi întinse mîna bucuros și-i ură oaspetelui, din toată inima, bun venit. Se așezară apoi toți trei pe bancă și, din vorbă în vorbă, musafirul le povesti că de mai multă vreme nu se simte prea bine și domnul Sesemann l-a sfătuit să facă această călătorie care, cu siguranță, avea să-i priască. Apoi îi șopti ceva la ureche lui Heidi și, dintr-o dată, fetița se arată nespuse de nerăbdătoare în dorința ei de a afla cît mai repede ce anume urma să sosească pentru ea...

Bunicul îl îndemnă pe oaspete să-și petreacă în Elveția cîteva zile frumoase de toamnă, dar, din păcate, nu-l putea pofti să rămînă la el, deoarece nu avea unde să-l culce. În schimb, îl povățui să nu coboare pînă la Ragaz, ci să tragă, mai curînd, în sat, unde va găsi la oricine o cameră, ce-i drept mai modestă, dar foarte curată. În felul acesta, va avea prilejul să facă în fiecare dimineață o plimbare frumoasă, urcînd pînă la cabană și de aici mai departe, spre înălțimile munților. Asemenea excursii au darul să întărească sănătatea omului, îi spuse bunicul făgăduindu-i totodată să-i arate multe priveliști încîntătoare. În culmea bucuriei, doctorul încuviință propunerea bătrînului, apoi discutară împreună cum să pună totul la cale.

Între timp, soarele se înălțase în înaltul cerului, vîntul încetase de mult să mai pieptene coroanele copacilor, iar crengile falnicilor brazi din preajma cabanei păreau încremenite. În ciuda înălțimii, aerul era dulce și îmbietor, și numai din cînd în cînd cîte o adiere ușoară se furișa pe lîngă cabana scaldată de soare. Era ceasul amiezii. Deodată bunicul se

ridică și dispăru într-o clipită, ca numai decît să se înapoieze cu o masă mare pe care o așeză în dreptul băncii. Apoi, întorcîndu-se spre Heidi, îi spuse:

— E ora prînzului, copila mea, hai, du-te și pregătește masa. Nu știu dacă domnul doctor se va mulțumi cu mîncarea noastră obișnuită, dar, oricum, „sufrageria“ sînt sigur că o să-i placă.

— Primesc cu bucurie invitația dumneavoastră, se grăbi să răspundă doctorul, care nu se mai sătura privind valea ce strălucea orbitor, în bătaia soarelui de amiază. Aici totul trebuie să fie minunat, adăugă el.

În acest timp, Heidi alerga prin odaie, de colo pînă colo sprintenă ca o nevăstuică. Scoase tot ce găsi prin dulap, în dorința de a-și ospăta musafirul așa cum se cuvine.

Bunicul aduse o oală cu lapte din care mai ieșeau încă aburi și o farfurie cu brînză proaspăt rumenită și ispititoare. Apoi, după ce mai aduse și o halcă de carne uscată, din care tăie cîteva felii groase, îi îndemnă pe cei doi să mănînce. La sfîrșitul mesei, doctorul îi mulțumi bunicului din toată inima, spunînd că de mult nu mai mîncase atît de bine și cu atîta poftă.

— Da, aici trebuie să vină micuța noastră Clara, ținu el să mai spună. Dacă va respira aerul acesta sănătos și va mîncea așa cum am mîncat eu azi, se va împlini și se va simți cum nu s-a simțit încă niciodată pînă acum...

Deodată zăriră pe potecă un om urcînd din greu, cu un pachet în spinare. Cînd ajunse în fața cabanei, lăsă jos povara și începu să tragă adînc în piept aerul curat de munte.

— Iată, fetița mea, ce ți-am adus de la prietena ta din Frankfurt, spuse doctorul zîmbind. O ajută să dezlege sfoara și atîta tot. Pe urmă, o puse să desfacă singură fiecare pachetel în parte, ca să-i lase bucuria de a descoperi micile comori trimise de Clara.

Doctorul deschise cutia cu prăjituri pentru bunica.

— Vai ce bine îmi pare! izbucni Heidi. Nici nu știți cît mă bucur că bunica va avea la ceai și altceva decît pîinițe... Și, în entu-

ziasmul ei, ar fi vrut să coboare pe loc, să-i ducă bătrînei aceste bunătăți. Dar, pînă la urmă, ascultă sfatul bunicului, care îi spuse că ar fi mai bine să coboare spre seară, ca să-l conducă și pe domnul doctor pînă în Dörfli.

Între timp, Heidi dăduse peste punga cu tutun de pipă și se uita cu o privire întrebătoare în ochii doctorului. Ca s-o scoată din încurcătură, doctorul luă punga și i-o întinse bunicului care, fericit de acest dar neașteptat, se apucă numaidecît să-și îndese luleaua cu strășnicie.

Apoi bărbații se așezară pe bancă și înce-

pură să vorbească despre tot felul de lucruri, în timp ce Heidi, în culmea fericirii, topăia zburdalnică în jurul pachetelor primite de la buna ei prietenă. La un moment dat însă se potoli și, apropiindu-se de cei doi bărbați ale căror chipuri abia se mai zăreau printre norii de fum ce se înălțau din lulelele lor, spuse cu o voce nespus de serioasă:

— Darurile astea, într-adevăr, mă bucură foarte mult, dar, pentru mine, cea mai mare bucurie pe ziua de azi este să vă văd pe dumneavoastră aici, domnule doctor.

Cuvintele acestea îi înveseliră pe cei doi fumători, iar doctorul mărturisi că nu s-ar fi așteptat ca vizita lui să-i facă fetei atîta plăcere. Încet-încet se lăsa inserarea, soarele începea să se ascundă în spatele munților și aerul să se răcească. Bunicul se ridică iute de pe bancă și, după ce împachetă la un loc cutia cu prăjituri, salamul și șalul, o luă pe Heidi de mînă și porniră toți trei la vale, pe poteca ce ducea spre cabana lui Peter. Ajunși acolo, Heidi își luă rămas bun de la doctor, nu însă înainte de a-l face să-i promită că a doua zi dimineața avea să se urce împreună cu ea și cu Peter sus pe munte, cu turma de capre. După ce se despărțiră și cei doi bărbați își continuară drumul spre sat, Heidi intră glonț în odaia bunicii, și, întinzîndu-i darurile, o rugă să le atingă, ca să-și dea seama ce i-a adus. Se miră foarte mult văzînd că bunica se bucură cel mai mult de șalul acela călduros, pe care nu mai contenea să-l mîngîie cu mîna ei zbîrcită de bătrînețe.

— Ce dar minunat! spunea ea întruna. Și

ce bine o să-mi prindă în serile friguroase!

Brigitte stătea la masă și privea cu jînd salamul. Nici prin gînd nu-i trecuse că va avea vreodată în fața ei un salam atît de mare și se întreba, în sinea ei, dacă va fi în stare să taie din el. Clătină de cîteva ori din cap în semn că nu și, în cele din urmă, murmură:

— Cel mai bine ar fi să-l întrebăm pe Unchiul. El ne va învăța ce să facem cu el...

Dîndu-și seama despre ce este vorba, Heidi se grăbi să-i răspundă:

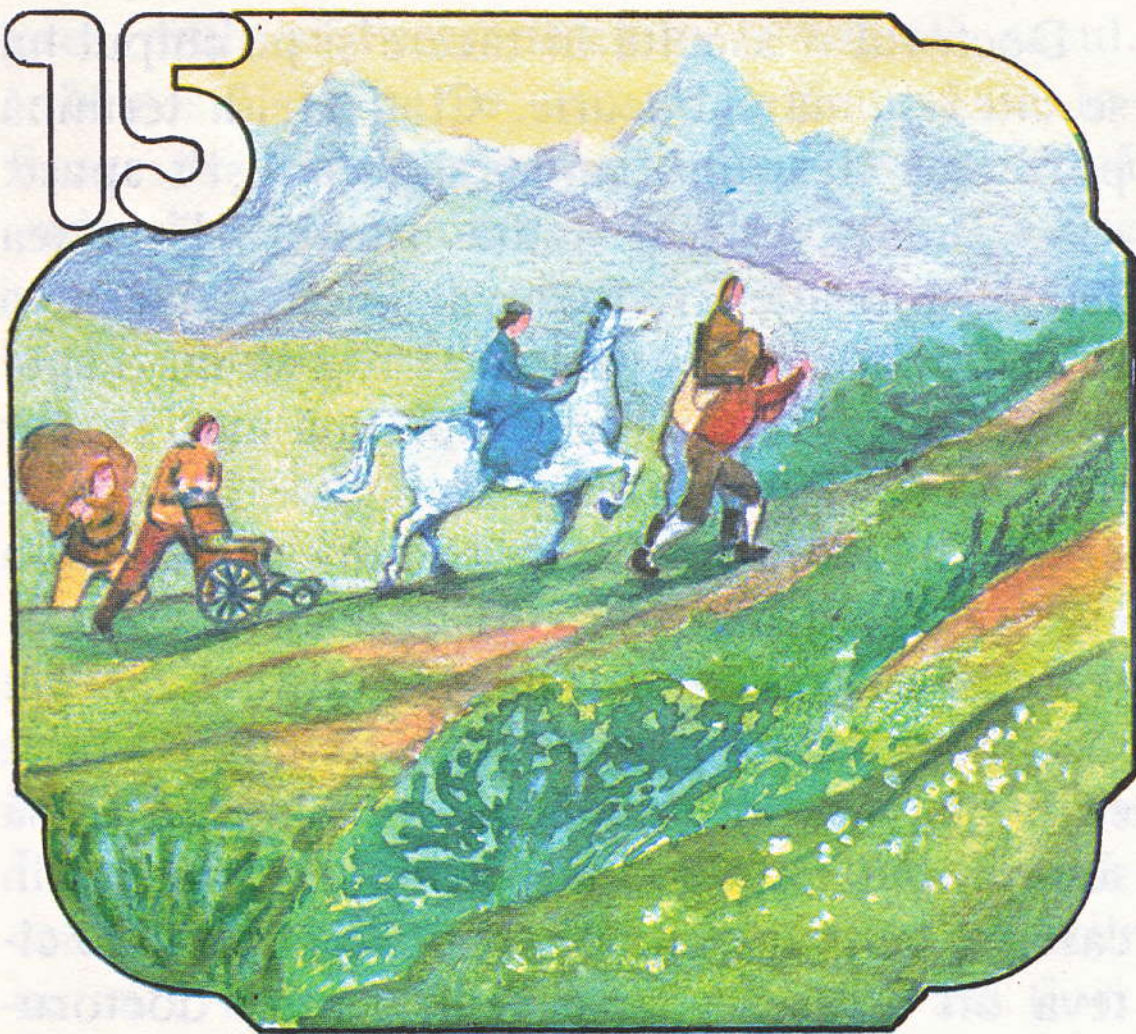
— Sînt sigură că bunicul va spune să-l mîncăm și atîta tot.

În clipa aceea intră și Peter, împiedicîndu-se, ca de obicei, de pragul ușii.

— Unchiul, Unchiul din munți, bolborosi el cu sufletul la gură. Vine în urma mea și...

Văzînd însă salamul, băiatul amuți ca din senin, dar Heidi pricepu numaidecît despre ce era vorba și, după ce-i strînse mîna bunicii, ieși repede afară.

De fapt, în ultima vreme, bunicul nu trecea niciodată prin fața cabanei fără să nu între și să-i dea binețe bunicii, care se bucura întotdeauna să-l audă spunînd cîte o snoavă sau cîte un cuvînt bun de încurajare. Acum însă era prea tîrziu ca să mai zăbovească, nu de alta, dar Heidi se trezea în fiecare dimineață foarte devreme, odată cu revărsatul zorilor, și dorea ca fetea să aibă destul timp să se odihnească. Le ură noapte bună tuturor, de afară, de pe potecă, apoi, luîndu-și nepoata de mînă, porniră amîndoi, sub bolta înstelată, spre cabana lor liniștită din creierul munților...

Capitolul 15 RĂSPLATA

A doua zi, doctorul urca poteca însoțit de Peter, încercînd să schimbe din cînd în cînd cu el o vorbă, dar sfielnicul păstor abia se încumeta să răspundă la întrebările lui binevoitoare.

Ajunseră într-o tăcere desăvîrșită la cabană, unde Heidi îi aștepta de mult cu Fulg-de-nea și Pestrița, toate trei înveselite de primele raze ale soarelui de dimineață.

Peter o întrebă pe Heidi, ca de obicei:

— Azi vii cu mine?

— Azi, da, îi răspunse ea, dar numai dacă urcă și domnul doctor cu noi.

Ciobănașul se uită la doctor pieziș, cu o privire neîncurajatoare. În clipa aceea, bunicul ieși din cabană și, după ce le dădu binețea cuvenită, îi înmîină lui Peter sacul cu merinde. Acesta simți desaga mai grea ca de obicei și, într-o clipită, fața i se luminea de un zîmbet fericit. „Va să zică, o să fim trei“, își spuse în sinea lui. Și, într-adevăr, încredințat că doctorul avea să se țină de făgăduială, bunicul mai pregătise o porție de mîncare, la care mai adăugase și o bucată zdravănă de carne uscată.

Își luară deci rămas bun și cei trei începură să urce cu turma spre piscurile înalte. Caprele se gudurau mereu pe lîngă fetița munților și toate voiau să meargă alături de ea. La un moment dat, Heidi se văzu silită să se oprească și să le îndemne să fie cuminți și s-o ia înainte căci ea, ca un copil binecrescut, voia să-și însoțească musafirul. Se despărți așadar de turmă și se apropie de noul ei prieten, care o luă de mîină cu toată gingășia.

De data asta doctorul nu mai trebui să facă nici un efort ca să lege o discuție, așa cum fusese nevoit să facă în tovărășia lui Peter, căci Heidi se apucă numaidecît să-i povestească tot ce știa despre capre, despre însușirile lor deosebite, despre flori și despre stînci, despre păsări și ghețari... Și astfel, ajunseră la pășune, fără să-și dea seama cînd și cum.

În timpul urcușului, ciobănașul Peter se uitase de mai multe ori, cu uimire, la noul venit, dar, din fericire, acesta — atent la cele spuse de Heidi — nu observase nimic.

Ca de obicei, Heidi se așeză pe iarba proaspătă și doctorul făcu la fel. Piscurile munților, pajiștile, întreaga natură străluceau sub zîmbetul blajin al acestei dimineți de toamnă. Din vale răsunau tălângile atîrnate de gîtul animalelor scoase la păscut, și dangătul acesta încîntător se revărsa în ecouri, înseminînd fețele și sufletele oamenilor.

Soarele îmbrățișa cu razele sale aprinse ghețarul Falkniss, ce-și înălța culmile spre azurul limpede al cerului. O adiere blîndă făcea să se înfioare ultimele floricele albastre și trandafirii ce mai smălțuiau pajiștea în acest început de toamnă. Se înclinau ușor, vrînd parcă să întîmpine, așa cum se cuvine, o nouă zi de viață. Sus de tot, vulturul se rotea maiestuos, cu aripile întinse, fără să cloncăne.

Heidi se desfăta urmărind cu nesaț florile, bolta albastră, păsările și munții, și în ochi i se citea o mare bucurie. Din cînd în cînd, se uita spre bunul ei prieten, care nici el nu se mai sătura admirînd, în tăcere, splendorile neasemuite din jurul lui. La un moment dat, zărind ochii luminoși ai fetiței, îi spuse:

— Da, Heidi, ai avut dreptate, aici la voi totul e nespuns de frumos, dar dacă omul vine cu sufletul întristat, cum să se bucure de asemenea minunății?

— Numai la Frankfurt are omul sufletul întristat, se grăbi să-i răspundă Heidi. Aici, omul uită de necazuri.

— Și dacă nu uită, știi tu ceva ce ar putea să-l ajute?

— Cum să nu? Încrederea în Dumnezeu...

— Mă rog, s-ar putea, dar eu nu cred decât în oameni. Nu socotești că încrederea în oameni ajută mai mult ca orice?

Întrebarea doctorului o găsi pe Heidi nepregătită. Bunica de la Frankfurt și cei din Dörfli o învățaseră altfel. Deodată însă prin minte îi fulgeră chipul bunicului.

— Da, cred că aveți dreptate, murmură ea. Știți, bunicul spune la fel ca dumneavoastră... Acum înțeleg de ce s-a împăcat el cu oamenii și s-a întors din nou în mijlocul lor...

— Păi vezi, ești o fetiță înțeleaptă, iar eu te sfătuiesc să păstrezi toată viața această înțelepciune, spuse doctorul. Apoi, după ce admiră un timp frumusețea peisajului, adăugă: Din păcate, copila mea, e tare greu să stai aici și să ai veșnic în fața ochilor o umbră, care te împiedică să te bucuri din plin de toate minunățiile ce te înconjoară. În asemenea împrejurări, tocmai asemenea minunății au darul să-ți îndurereze și mai mult inima. Mă înțelegi?

Cuvintele doctorului o întristau foarte mult pe micuța Heidi. Imaginea umbrei din fața ochilor îi aminti de bunica oarbă, și gândul că bătrîna n-avea să mai vadă niciodată îi sfîșia întotdeauna sufletul. Tăcu un timp, căzută pe gânduri, apoi răspunse:

— Da, înțeleg și vă dau dreptate. Omul își poate găsi liniștea numai între oameni. Acum abia încep să înțeleg mai bine povestea fiului plecat de acasă...

— O știi? întrebă doctorul cu mirare.

— Cum să nu? răspunse Heidi și începu numaidecît să-i recite pe dinafară povestea pe care o învățase din cartea aceea frumoasă, căpătată de la bunica din Frankfurt.

Doctorul o ascultă în tăcere și pe chipul lui se citea o mare bucurie. Cînd Heidi termină povestea, îi strînse mîna zîbind și-i spuse:

— Bravo, ești o fetiță isteată! Povestea asta e, într-adevăr, foarte frumoasă, iar tu o spui dumnezește... Am să te rog să mi-o spui ori de cîte ori vom veni împreună aici, și sper să venim cît mai des. Vrei?

— Cu mare plăcere! răspunse Heidi, în culmea fericirii...

Peter era supărat foc. De atîtea zile nu mersese Heidi cu el și acum, cînd în sfîrșit erau din nou împreună, nici nu îndrăznea să se apropie de ea din pricina acestui străin care nu se mai dezlipea de prietena lui. De cîteva ori se așeză departe, în spatele doctorului, așa fel încît să nu fie văzut, și-l amenință cu pumnul strîns.

La un moment dat, mînios că nimeni nu-l ia în seamă, ciobănașul nostru strigă în gura mare:

— E vremea să mîncăm!

Și, într-adevăr, soarele se înălțase sus de tot pe bolta albastră, anunțînd că sosise ora prînzului. Heidi se ridică grăbită și desfăcu sacul cu merinde, dar doctorul o opri, spunîndu-i că nu-i este foame și, dacă se poate, ar bea numai un pahar cu lapte, pe urmă ar urca un pic mai sus, spre stîncile pleșuve. Heidi nu era nici ea flămîndă și se arătă bucuroasă să-și conducă musafirul pînă la stîncile înalte de unde era să cadă Pestrița. Îl rugă deci pe Peter să mulgă de la Fulg-de-nea o oală de lapte, apoi îi spuse ce aveau de gînd ea și doctorul.

— Dar mîncarea... mîncarea din sac cine o s-o mănînce? întrebă ciobănașul, aruncîndu-i o privire plină de curiozitate.

— Dacă vrei, poți s-o mănînci tu pe toată, îi răspunse Heidi. Dar, mai întîi, du-te și mulge capra.

Niciodată nu se grăbise Peter să facă o treabă așa cum se grăbea acum. Nu de alta, dar ardea de nerăbdare să vadă ce bunătăți se aflau în sacul cu merinde. După ce băură cîte o cană cu lapte proaspăt, cei doi își văzură de drumul lor. Nici nu apucară să se îndepărteze

prea mult și Peter deschise la iuțeală sacul.

Mirosul de carne uscată îl făcu să se înfioare de plăcere. Se mai uită o dată bine, să vadă dacă nu cumva se înșelase, apoi scoase repede afară toate merindele și se ospătă în lege, cum nu se mai ospătase niciodată în viața lui...

Heidi și bunul ei prieten se plimbară îndelung pe povârnișurile abrupte, discutând despre tot felul de lucruri interesante. Pe la orele patru, doctorul îi spuse fetei că trebuie să coboare în sat, iar Heidi ținu cu tot dinadinsul să-l însoțească măcar pînă la cabana lui Peter. Pe drum îi arătă locurile unde le plăcea caprelor să pască cel mai mult și pajiștile pe care vara creșteau cele mai frumoase flori. Știa chiar să le numească pe toate, căci bunicul o învățase să le cunoască pe fiecare în parte. În sfîrșit, se despărțiră. Doctorul porni pe cărare la vale, uitîndu-se mereu înapoi, în timp ce Heidi sta pe loc și-i flutura din mîna, așa cum, pînă nu demult, îi flutura fiica lui adorată, ori de cîte ori pleca de acasă.

Zilele de septembrie erau nespuse de frumoase. În fiecare dimineață, doctorul urca pe munte, însoțit adeseori de bunicul, care-l conducea sus de tot, pe stîncile cele mai abrupte unde, după spusele lui, trebuia să se afle, fără doar și poate, cuibul vulturului; căci nu o dată se rotise răutăciosul deasupra lor, cloncănind amenințător, de parcă ar fi vrut să spună: ce căutați voi în împărăția mea?

Doctorul era fermecat de tot ce-i povestea bătrînul. Îl uimea cît de bine cunoștea el fiecare floare sau buruiană alpină și cum foloseau ele pentru vindecarea anumitor boli. Cunoștea de asemenea toate animalele ce populau pădurile de la munte și cum anume se comportă ele în anumite împrejurări. Ascultîndu-l pe bunic, doctorul nici nu simțea cum trece timpul. În fiecare seară, cînd se despărțeau, îi strîngea mîna prietenește și-i spunea:

— Nu e zi să nu învăț de la dumneata ceva nou și folositor.

De multe ori ieșea cu Heidi. Se duceau și se așezau mereu în același loc, pe pajiștea unde Heidi îi spusese pentru întîia oară po-

vestea fiului întors acasă. Îi mai spunea și alte povești și nu o dată Peter se așeza și el în spatele lor și asculta cuminte, fără să-l mai amenințe pe străin cu pumnul strîns, așa cum făcea la început.

Frumoasa lună a lui septembrie se apropia de sfîrșit.

Într-o dimineață, doctorul intră în cabană mai puțin vesel ca în celelalte zile și, fără să se mai așeze pe scaun, așa cum făcea de obicei, spuse cu tristețe în glas că era pentru ultima oară cînd mai venea pe munte în acest an, deoarece trebuia să se înapoieze la Frankfurt, cu toate că tare i-ar mai fi plăcut să mai rămînă încă multă vreme aici, unde se simțea, într-adevăr, ca la el acasă.

Bunicul primi vestea cu adîncă mîhnire. Îl îndrăgise pe doctor și se bucura ori de cite ori avea prilejul să stea de vorbă cu el. Cît despre Heidi, ce să mai spunem? Sta posomorîtă și nu-i venea a crede. Se obișnuise atît de mult să-l vadă pe doctor în fiecare zi și era atît de fericită în prezența lui, încît nu putea să înțeleagă de ce această fericire trebuia să ia sfîrșit.

Se uita la el cu o uimire adîncă, așteptînd parcă să audă din gura lui că nimic din ceea ce spunea nu era adevărat, dar, din păcate, pe chipul doctorului nu se citea decît întărirea acestei vești întristătoare.

După ce strînse cu căldură mîna bunicului și își luă rămas bun de la el, o întrebă pe Heidi dacă nu vrea să-l conducă o bucată de drum. Heidi fu încîntată de această propunere și porniră amîndoi, pe potecă, la vale. După un timp, doctorul se opri și-i spuse copilei că a coborît destul și ar fi bine să se întoarcă la cabană. O mîngîie pe obraji și, după ce-și petrecu de cîteva ori degetele prin părul ei cîrlionțat, îi spuse cu duioșie în glas:

— Ce n-aș da să te pot lua cu mine la Frankfurt, draga mea!

În clipa aceea, Heidi revăzu imaginea orașului și, deodată, prin fața ochilor începură să i se perinde casele acelea mari și mohorite, străzile lungi, pavate cu piatră cubică și, mai cu seamă, domnișoara Rottenmeier și came-

rista Tinette. Așa se face că, după un timp de gândire, micuța răspunse:

— Mi-ar face mai multă plăcere să vă întoarceți dumneavoastră la cabană.

— Mda, ai dreptate, copila mea, încuviință doctorul. Ești, într-adevăr, o fetiță înțeleaptă. Cu bine și să ne revedem sănătoși, adăugă el, strângînd-o cu putere la pieptul său.

Deodată, Heidi surprinse ochii doctorului înecați de lacrimi. Acesta se întoarse brusc și porni repede la vale. Heidi rămase o clipă încremenită, neștiind ce să facă, apoi, înduișată de tristețea prietenului său, o luă la fugă după el, strigînd cu vocea sugrumată de emoție:

— Domnule doctor, domnule doctor!!!

Acesta se opri și Heidi îl ajunse din urmă, cu obraji umeziți de lacrimi:

— Da, domnule doctor, m-am răzgîndit... vreau... vreau să merg cu dumneavoastră...

Așteptați-mă... mă duc să-i spun bunicului..

— Nu, scumpa mea copilă, nu, o opri doctorul, stăpînindu-se și ștergîndu-i cu gingăsie lacrimile de pe obraji. Tu trebuie să rămîi aici, printre brazi, în aerul sănătos de munte. Dacă ai veni la Frankfurt, s-ar putea să te îmbolnăvești din nou și ar fi mare păcat. De altfel, zilele n-au intrat în sac și noi doi o să ne mai vedem de multe ori, nu-i așa?

— Da, domnule doctor, o să ne mai vedem, trebuie să ne mai vedem, pentru că îmi sînteți foarte drag, spuse Heidi cu convingere, aproape la fel de drag ca bunicul.

Doctorul o mai îmbrățișă o dată cu toată căldura, apoi își văzu mai departe de drumul său.

Heidi rămase multă vreme țintuită locului, fluturînd din mîină în urma lui, pînă cînd doctorul se pierdu, ca un punct micuț, la orizont...

Capitolul 16 SOSESC PRIETENII

Trecu și iarna ce părea că nu se mai sfârșește, trecură și primele săptămâni mai răcoase ale primăverii și, în sfârșit, veni din nou luna mai, cu tot alaiul ei: pajiști înverzite și smălțate de flori multicolore, pîrîiașe gonind zglobiu la vale, cu susurul lor cristalin, ce-și trăgeau izvoarele din ultimele zăpezi, topite pe crestele munților de razele calde ale soarelui de primăvară. Și aerul era mai cald, iar vîntul hoinar vuia din nou printre ramurile brazilor, făcînd să cadă acele înnegrite, ca să lase loc mugurilor.

Sus de tot vulturul cloncănitor se rotea de zor, înscriind cercuri mari pe bolta albastră a cerului. Pretutindeni natura se trezea din amorțeala grea a iernii.

Heidi și bunicul se mutară din nou în cabana lor de la munte. Reînvierea naturii o încînta atît de mult pe fetița munților, încît aproape toată ziua și-o petrecea afară. Asculta cu atenție șuieratul vîntului ce bătea cu putere dinspre culmi, făcînd să se zgîlție crengile bătrînilor brazi din preajma cabanei. Alerga de colo pînă colo, ca o frunză purtată de vînt, în dorința de a vedea ce flori au mai înflorit pe pajiștile înverzite și, aidoma gîzelor ce zburau din floare în floare, se bucura de orice nouă descoperire. Trăgea adînc în piept

aerul proaspăt al primăverii și niciodată nu i se păruse natura mai frumoasă ca acum.

Din magazie se auzeau lovituri de ciocan, iar, în răstimpuri, scîrșnetul ferăstrăului. La auzul lor, Heidi se repezi într-acolo, să vadă ce surpriză îi mai aduc aceste sunete atît de cunoscute. Pe terasa mică se și afla un scaun de toată frumusețea, iar acum bunicul meșterea de zor la masa lui de tîmplărie, să mai facă încă unul.

— Astea le faci pentru musafirii noștri din Frankfurt, nu-i așa, bunicule? întrebă nepoata plină de curiozitate. Dar dacă vine și domnișoara Rottenmeier, adăuga ea, ar trebui să mai faci unul. Tu ce crezi, o să vină?

— Nu știu, răspunse bunicul, dar, ca să fiu mai sigur, o să te ascult și o să mai fac unul.

Heidi cercetă cu atenție scaunele fără spe-tează și murmură clătînd din cap:

— Nu cred că domnișoarei o să-i placă să se așeze pe un scaun ca ăsta.

— Nu-i nimic, o liniști bunicul. Dacă n-o să-i placă scaunul, o s-o poftim să se întindă pe canapeaua verde.

Heidi se uită la bunic nedumerită, neștiind ce vrea să însemne această canapea verde, și în timp ce sta și cugeta cam despre ce ar putea fi vorba, îl auzi deodată pe Peter fluierînd și pocnind din bici. În clipa următoare, se trezi înconjurată de caprele lui, care, fericite că și-au regăsit prietena, începură să țopăie și să zburde voioase pe pajiștea proaspăt înverzită, trăgînd-o pe Heidi după ele.

Peter pocni din bici cu toată puterea și, după ce caprele se împrăștiară, îi întinse fetiței munților o scrisoare.

— Nu înțeleg cum de ți-au adus această scrisoare în timp ce te aflai cu turma la păscut, spuse Heidi mirată.

— Nu mi-au adus-o acolo, răspunse ciobănașul, am găsit-o în traista cu merinde...

Într-adevăr, poștașul din Dörfli i-o dăduse cu o seară înainte, rugîndu-l să i-o ducă a doua zi, ca să-l scutească în felul acesta de un drum pînă la cabana din munte. Ciobănașul nostru o vîrîse în traistă și aruncase peste ea bucata de pîine și brînză, și nu o mai găsise

decît la prînz, după ce scuturase traista de firimituri.

Heidi luă plicul, îl învîrti pe o parte și pe alta și, cînd își dădu seama de la cine era scrisoarea, dădu buzna în cabană, strigînd:

— Bunicule, bunicule, am primit o scrisoare de la Clara, hai să ți-o citesc!

Ca să audă și el despre ce era vorba, Peter se duse după ea și se sprijini cu umărul de canatul ușii. Fetița munților începu să citească:

„Draga mea Heidi. Nici nu știi cît de mult mă bucur că peste puțin timp ne vom revedea. Bagajele sînt pregătite și peste două sau trei zile pornim la drum. Tata nu vine cu noi. Trebuie să plece mai întîi la Paris, unde are niște treburi. Doctorul trece în fiecare zi să ne vadă și de pe scară ne strigă: „Gata, copii, dați-i drumul, muntele vă așteaptă!“ Nici nu știi, dragă Heidi, ce mult i-a plăcut la voi și ce fericit ar fi să poată să trăiască și el acolo, în creierii munților. A petrecut împreună cu noi toate serile lungi de iarnă și ne-a povestit cît de bine s-a simțit la munte alături de tine și de bunicul tău. Ne-a vorbit și de ciobănașul Peter și de turma lui și nu mai găsește cuvinte de laudă pentru voi. De fiecare dată încheie, spunînd cu însuflețire: „În aerul acela proaspăt și curat, te faci bine oricît de bolnav ai fi“. De altfel, s-a întors de acolo schimbat în bine. Este iar omul vesel, cu chipul veșnic zîmbitor, și parcă a reîntinerit. Îmi pare bine pentru el, căci e un om tare bun și cumsecade. Cred că ți-ai dat și singură seama de acest lucru. Scumpa mea, nici nu știi cu cîtă nerăbdare aștept să fiu iar lîngă tine, să-l cunosc pe prietenul tău Peter și caprele lui despre care mi-ai vorbit atît de mult. Mai întîi vom rămîne șase săptămîni la Ragaz, unde voi face un tratament. Pe urmă ne mutăm la Dörfli și, în zilele frumoase, vom urca la cabană. Vom petrece împreună zile întregi, pe pajiștile înflorite. Bunica se bucură și ea nespus de mult de această călătorie. Domnișoara Rottenmeier nu vine, deși bunica a stăruit să ne însoțească. Spune că nu vrea să ne deranjeze cu prezența ei, dar eu știu prea bine că altul e adevărul. Cînd s-a întors Sebastian,

după ce te-a condus pe tine, s-a apucat să-ți povestească despre „grozăvia“ stîncilor cu pereți abrupti și prăpăstiile adînci și înfricoșătoare în care, la cea mai mică neatenție, te poți prăbuși. Domnișoara s-a speriat atît de tare, încît o cuprinde spaima ori de cîte ori aude vorbindu-se de această călătorie, spunînd că, în afară de capre și de cei ce trăiesc la munte, nici o ființă omenească n-ar trebui să-și pună viața în primejdie mergînd pe aceste meleaguri. Tinette rămîne și ea acasă, în schimb, Sebastian ne va însoți pînă la Ragaz, de unde se va înapoia la Frankfurt. Cam atît, deocamdată, scumpa mea Heidi și, în așteptarea revederii noastre, te îmbrățișez de mii de ori, a ta prietenă, Clara“.

La auzul ultimelor cuvinte, Peter pocni din bici cu atîta furie, încît biete capre se speriară și o rupseră la fugă pe potecă, în vale. Ciobănașul porni pe urmele lor, învîrtind mereu biciul în aer, de parcă s-ar fi aflat în fața unui dușman nevăzut. Mînia lui era stîrnită de vestea sosirii unor musafiri, pentru el nepoftiți.

A doua zi, Heidi se duse să-i spună și bunicii din vale vestea cea mare, încredințată că bătrîna avea să se bucure foarte mult, aflînd de apropiata sosire a oaspeților din Frankfurt, despre care îi vorbise de atîtea ori și în cuvinte atît de frumoase. Plimbarea era o adevărată încîntare, căci soarele zăbovea acum mai mult pe bolta azurie, iar razele lui, din ce în ce mai fierbinți, încălzeau aerul cu dogoarea lor plăcută.

Bunica nu mai zăcea în pat. Ședea iar în colțul ei și torcea ca de obicei, dar cutele de pe față parcă i se adînciseră și mai mult, iar pe fruntea încruntată i se citea o tristețe nemărginită. Și, într-adevăr, mai toată noaptea nu dormise, frămîntată de niște gînduri negre; căci din strigătele mînioase ale nepotului, înțelesese că un grup de străini avea să vină curînd de la Frankfurt, urmînd să rămîină la cabană toată vara. De supărare, șarmanei îi pierise somnul și abia spre dimineață izbutise să adoarmă.

Heidi intră la ea cu sufletul la gură și în-

cepu să-i povestească totul de-a fir-a-păr. Deodată însă se întrerupse și o întrebă:

— Ce-i cu tine, bunico, ce s-a întâmplat? Tu nu te bucuri de această vizită, ori ți-e teamă că vine și domnișoara Rottenmeier?

— Mă bucur, cum să nu mă bucur, copila mea, răspunse bătrîna, străduindu-se să pară cît mai veselă. Mă bucur foarte mult pentru tine...

— Nu-i adevărat, îi curmă vorba fetița munților, tu nu te bucuri și-mi dau seama de ce. Dar te rog să n-ai nici o grijă, domnișoara Rottenmeier nu vine. E mult prea fricoasă ca să se încumete să facă o asemenea călătorie.

— Nu, copila mea, n-am nici o grijă și nu mi-e frică de nimic, o încredință bunica. Dă-mi te rog mîna să simt că ești aici. Așa, fetița mea, așa, și să știi că mă bucur tare mult de bucuria ta; mi-e teamă că eu n-o să mai am parte de această bucurie...

— Nu, nu! izbucni Heidi... Decît să mori tu, mai bine nu-mi trebuie nimic...

Cuvintele se rostogoleau din gura ei ca o avalanșă și nu se mai opreau, căci fetița munților dorea s-o liniștească pe biata bătrîna, care era încredințată că acum, după ce Heidi se însănătoșise, prietenii ei din Frankfurt veneau s-o ia înapoi, la oraș. Sărăcuța își dădea seama că n-ar fi trebuit să dea în vileag această teamă de față cu Heidi, dar nu izbuti să se stăpînească. Fetei i se făcu milă de ea în asemenea măsură, încît ar fi fost în stare să se așeze la picioarele ei și să n-o mai părăsească niciodată.

Simțind cît e de necăjită, bătrîna încercă să schimbe vorba și o rugă să-i citească ceva. Heidi nu se lăsă rugată de două ori și îi citi din nou bunicii vechea și înduioșătoarea poveste a fiului plecat de acasă. Cînd termină de citit, bătrîna îi spuse cu glasul ei blajin:

— Îți mulțumesc, copila mea, nici nu știi cîtă mîngîiere sufletească îmi aduce glasul tău...

Și, într-adevăr, de pe chipul oarbe se ștersese orice urmă de îngrijorare.

Seara, în timp ce Heidi urca înapoi spre cabană, pe cerul ce începuse să se întunece ste-

lele țîșneau una cîte una, ca niște scînteii scăpărătoare. Se oprea la tot pasul, să admire bolta înstelată, și strălucirea sclipitoare a astrilor îi umplea inima de o mare bucurie. Măreția naturii avea darul întotdeauna să-i încînte sufletul.

Bunicul o aștepta în fața cabanei, desfătîndu-și și el privirea cu minunăția acestei nopți de mai. De mult nu mai fuseseră atît de fermecătoare nopțile în luna florilor, ca în acest an. La fel erau și zilele, iar uncheșul munților, care vedea soarele deopotrivă de strălucitor în răsărit și în amurg, spunea că anul acest va fi un an neobișnuit, de o rodnicie nemaipomenită și ori de cîte ori îl vedea pe micuțul Peter îi atrăgea atenția:

— Vezi, ai grijă, ciobănașule, să nu ți se sălbăticească turma de atîta iarbă grasă.

Drept răspuns, Peter învîrtea de cîteva ori biciul în aer și pe chipul lui se putea citi: „Nu mi-e frică, cu ăsta le vin eu de hac!”

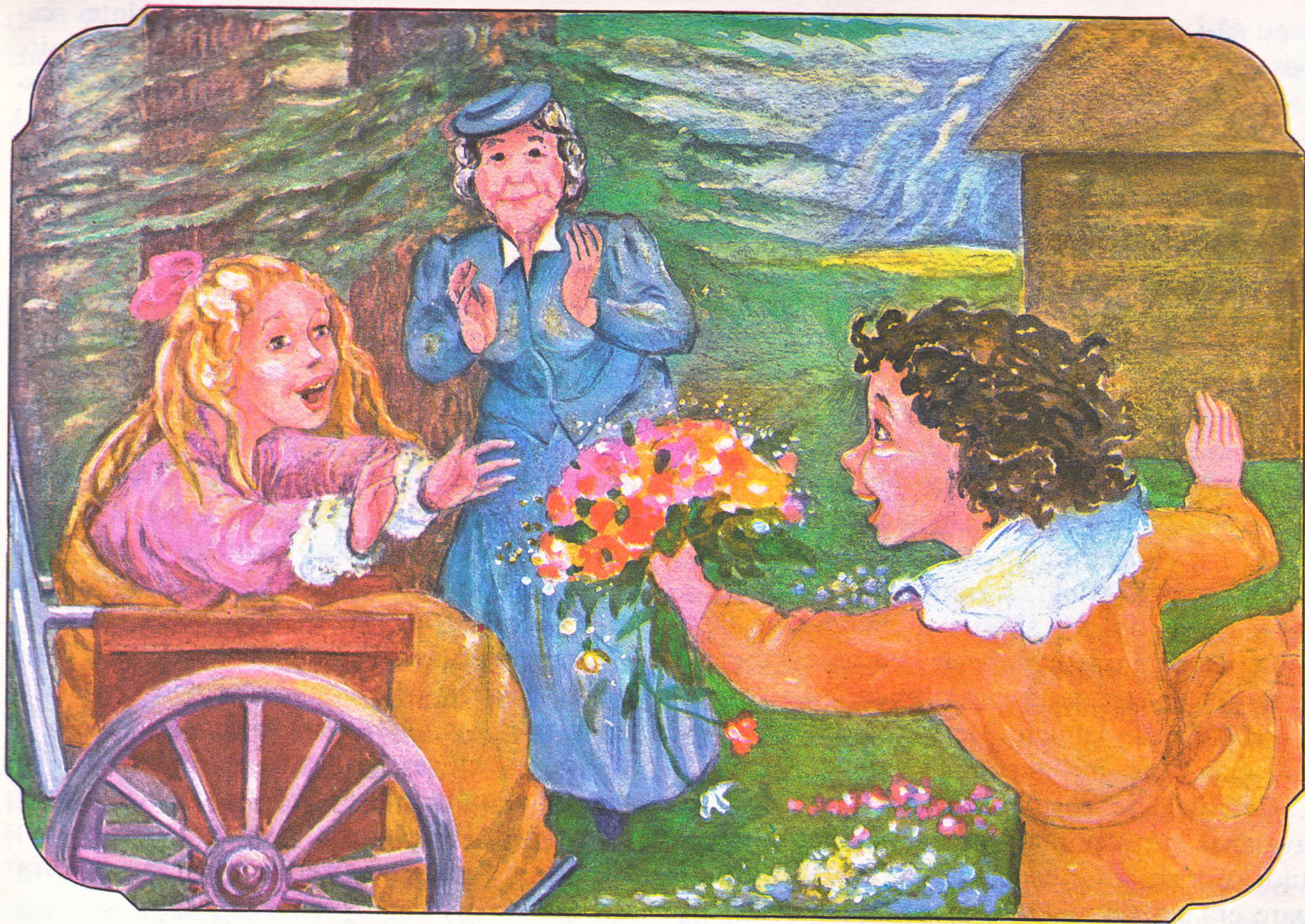
Așa se scurse toată luna mai și veni și iunie, cu soarele mai arzător și zilele mai lungi ca noaptea. Gențianele, clopoței și toate florile înmiresmau cu parfumul lor aerul curat de munte.

Într-o zi, pe la sfîrșitul lunii, după ce isprăvi cu treburile prin casă, Heidi ieși în fața cabanei să vadă ce se mai întîmplă pe afară și deodată începu să strige cu voce tare:

— Bunicule, vino repede, repede!

Bunicul se duse iute lîngă ea și privi în direcția arătată de nepoată. Un alai neobișnuit urca încet pe potecă, îndreptîndu-se spre cabană: doi oameni purtau pe brațe un scaun în care ședea o fetiță înfoclită în pături, și în preajma ei înainta un cal alb de toată frumusețea, încălecat de o doamnă care tot timpul stătea de vorbă cu fetița. În urma lor, un bărbat împingea un scaun cu roțile și, lîngă el, un alt sătean din Dörfli ducea în spinare un rucsac mare, încărcat cu șaluri și pături groase.

Micul alai se apropia tot mai mult și cînd, în sfîrșit, ajunse în dreptul cabanei, cei doi bărbați lăsară scaunul din brațe și Heidi se repezi într-acolo, s-o întîmpine pe Clara. Prietenele se îmbrățișară cu atîta căldură, de

parcă nu le mai venea să se desprindă una de cealaltă. Bunica se dădu jos de pe cal, o strînse pe Heidi cu dragoste la pieptul ei, apoi îi întinse mîna bunicului, care fără nici o sfială venise să le ureze oaspeților bun venit; căci, vorba ceea, se cunoșteau de mult din cele povestite de Heidi.

— Cum văd, dragă Unchiule, începu bunica, după ce isprăviră cu urările de bun venit, dumneata ești proprietarul unei case pe care mulți împărați ar putea să și-o dorească. Dar nepoata matală arată, într-adevăr, ca un trandafir. Ne-a spus nouă doctorul, dar parcă nu-mi venea a crede.

O mîngîie pe Heidi pe obrajii rumeni de sănătate, apoi, întorcîndu-se spre Clara, o întrebă:

— Ce zici, copila mea, de frumusețea acestor locuri?

— Dacă ar fi după mine, nici n-am mai pleca de-aici, răspuse mica infirmă, privind minunățiile piesajului din jurul ei. E într-adevăr fermecător, fermecător! repetă ea entuziasmată.

Între timp, bunicul trase scaunul cu roțile pe un loc mai neted și, după ce scoase din rucsac cîteva păaturi ca s-o poată înveli pe Clara, spuse:

— Cred că ar fi bine s-o mutăm pe domnișoara pe scaunul ăsta, ca să stea mai comod.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, o ridică pe Clara în brațele sale vînjoase și cu cea mai mare grijă o așeză pe pătura moale.

— Unde ai învățat, dragă Unchiule, să te porți atît de frumos cu bolnavii? întrebă bunica, plină de admirație și mirată în același timp. Dacă mi-ai spune, le-aș trimite acolo pe toate infirmierele pe care le-am cunoscut, ca

să învețe cum să se îngrijească de bolnavi.

— Ei, asta e... o chestiune de obișnuință, răspunse bunicul zîbind, dar sub zîmbetul lui se ascundea o mare tristețe. Pe dinaintea ochilor i se perindau acum imaginile unui trecut îndepărtat. Pe un scaun asemănător cu cel din fața lui, zăcea odată un suferind, care de-abia își mai mișca mîinile și picioarele. Era căpitanul lui. Îl găsisese rănit, după o bătălie grea în Sicilia, și pînă în ultima clipă a vieții sale rănitul n-a mai vrut să fie îngrijit de nimeni altul decît de Omul munților, cum i se spunea încă de atunci bunicului. Această tristă amintire, stîrnită de prezența micuței infirme, îl îndemnă pe bătrîn să ia hotărîrea de a o îngriji el însuși pe Clara, cu mîna lui încercată.

Era o zi superbă, pe cerul curat nu se găsea nici urmă de nor, iar Clara, în culmea încîntării, își desfăta ochii și inima privind cu neșat împrejurimile de o frumusețe neasemuită.

— Dragă Heidi, spuse ea la un moment dat, cînd se trezi din plăcuta-i visare. Aș fi tare bucuroasă dacă aș putea să dau înconjurul cabanei voastre, ca să văd toate lucrurile pe care le cunosc atît de bine fără să le fi văzut vreodată.

Heidi împinse scaunul cu roțile în umbra blîndă a brazilor. Bunica se duse după ele și toate trei admirară bătrînii arbori cu trunchiul de o grosime neobișnuită, ale căror crengi, încărcate de ace proaspete, se legăneau ușor în voia vîntului de primăvară. Din vremuri străvechi, acești falnici străjeri ai cabanei de azi privesc această vale, în timp ce în jurul lor totul se naște și moare ca apoi să renască și iar să moară...

Heidi se apropie de staul și deschise larg ușile, pentru ca prietena ei să poată privi înăuntru. Din păcate, nu prea avea ce să vadă, căci Fulg-de-nea și Pestița fuseseră duse de Peter la păscut.

— Ce rău îmi pare că nu sînt aici! spuse Clara. Ar fi grozav dacă aș putea să le aștept pînă se întorc și, în felul ăsta, să-l cunosc și pe ciobănașul Peter, despre care mi-a vorbit Heidi atît de mult. Dar dacă va trebui să ple-

căm întotdeauna, așa cum vrei tu, bunico, înainte de a se însera, n-o să am niciodată această bucurie...

— Toate la vremea lor, scumpa mea, deocamdată avem de ce ne bucura și nu e bine să jinduim prea mult deodată...

În clipa aceea Heidi împinse scaunul un pic mai încolo și o nouă priveliște se deschise în fața micuței infirme.

— Vai! exclamă ea în culmea încîntării, zăbind covorul multicolor ce îmbrăca pajiștea din spatele cabanei. O adevărată minune! Ce fericită aș fi să pot culege și eu din florile astea atît de frumoase!...

Heidi dădu fuga pe pajiște și, peste puțin timp, un buchetel de toată splendoarea se afla pe genunchii prietenei sale.

— Da, e frumos aici, încuviință Heidi, dar pajiștile de pe creste, unde se duce Peter cu caprele la păscut, sînt mult mai frumoase. Nici nu știi cît m-aș bucura să poți merge odată cu mine, sus, pe povîrnișurile acelea abrupte, unde pe alocuri iarba pare albastră, iar stîncile parcă ar fi de aur...

Vorbind despre plaiurile acelea atît de îndrăgite și pe care nu le mai văzuse de atîta timp, Heidi se îmbujoră la față și în ochii ei începură să scapere scînteii de bucurie. Ascultînd-o, Clara se aprinse și ea și, într-un moment de mare însuflețire, o întreabă pe bunica ei:

— Ce spui? O să ajung eu vreodată pînă acolo sus?

Se așternu o tăcere deplină.

— De ce să nu ajungi? răspunse apoi Heidi, în locul bunicii. O să te duc eu. Și în clipa aceea împinse scaunul cu atîta putere, încît, dacă nu ar fi fost acolo bunicul să-l prindă, scaunul ar fi pornit-o singur la vale...

În timp ce toată lumea continua să admire frumusețea plaiurilor înconjurătoare, uncheșul munților nu stătu cu brațele încrucișate. Scoase la iuțeală din cabană cîteva scaune, le puse în jurul mesei din fața băncuței și, după ce mai aduse tot ce trebuia, îi pofti pe toți la masă.

Bunica era încîntată de sufrageria în aer liber, care domina întreaga vale. O adiere

dulce de vînt se furișă încet printre crengile brazilor, făcîndu-le să murmure în surdină o melodie parcă anume venită pentru această serbare cîmpenească.

— Ia te uită ce mi-e dat să văd! izbucni deodată bătrîna doamnă Sesemann. Ori poate mă înșel? Nepoata mea mănîncă a doua felie de pîine cu brînză prăjită?!

— Brînză asta e atît de bună încît aș fi în stare să mai mănînc o felie, răspunse Clara, fără sfială. Dacă vreți să știți, e de o mie de ori mai bună decît toate felurile de mîncare pe care ni le servesc acolo jos, la Ragaz...

— Ei, nici așa să n-o luăm, spuse bunicul cu modestie. Aici aerul e mai bun și face poftă de mîncare. Asta-i tot...

În jurul mesei, veselie nu mai contenea. Bunicul stătea de vorbă cu doamna Sesemann și cu bucurie aflau că părerile lor se potriveau în multe privințe, îndeosebi în privința încrederii în oameni și în viață... Copiii aveau și ei să-și povestească o mulțime de lucruri și, tot așa, din vorbă în vorbă, nici nu simțiră că se lasă înserarea.

Cînd soarele începu să se ascundă în spațele munților, bunica spuse, cu părere de rău, că a sosit momentul despărțirii. În clipa aceea, pe chipul Clarei se așternu o tristețe fără margini.

— Să mai rămînem măcar o oră, două, spuse ea cu voce rugătoare. Timpul a trecut atît de repede, încît nici n-am apucat să vedem cum arată casa pe dinăuntru...

Bunicul împinse scaunul cu roțile pînă în pragul cabanei, dar scaunul era mult prea lat ca să intre pe ușă. Fără să mai stea pe gînduri, uncheșul munților o luă pe infirmă în brațe și intră cu ea în bucătărie. După ei veniră și ceilalți.

Doamnei Sesemann îi plăcu nespuse de mult felul în care era aranjat interiorul cabanei și cînd zări scara ce ducea spre pod, nu se putu stăpîni să nu întrebe, adulmecînd aerul cu neșat:

— Ce bine miroase aici! Sînt sigură că acolo sus trebuie să fie podul cu fîn, în care doarme Heidi, nu-i așa?

Urcară cu toții și se opriră lîngă culcușul fetei munților.

Clara, entuziasmată, spuse:

— Ce plăcut trebuie să fie să stai întinsă pe pat și să vezi cerul și să auzi șuierul vîntului în creștetul brazilor. Niciodată nu am văzut o cameră mai fermecătoare...

Bunicul se uită îndelung la doamna Sesemann și în timp ce coborau scara i se adresă respectuos:

— Dacă n-ați avea nimic împotrivă, eu aș zice s-o lăsați un timp la noi. Aici ar prinde cu siguranță puteri și vă asigur că de prietena nepoatei mele m-aș îngriji ca de propriul meu copil. Cu șalurile și păturile pe care le-ați adus, am putea întinde un pat de toată frumusețea.

La auzul acestor cuvinte, cele două prietene izbucniră în strigăte de bucurie, în timp ce bunica rosti cu vocea sugrumată de emoție:

— Dumneata ești într-adevăr o ființă cu totul deosebită, dragă Unchiule. Și eu mă gîndeam în clipa asta că nepoatei mele i-ar prinde foarte bine să stea aici mai multă vreme; pentru nimic în lume însă n-aș fi îndrăznit să-ți fac o asemenea propunere, căci îmi dau seama cîtă bătaie de cap ai avea ca să te îngrijești de un copil infirm. Dar, vorba ceea, gînd la gînd cu bucurie, iar eu îți mulțumesc din toată inima și îți voi rămîne recunoscătoare pentru bunătatea dumitale.

În timp ce cobora scara cu infirma în brațe, bunicul dădu din mîină cu modestie, vrînd parcă să spună că atunci cînd e vorba să ajuți un bolnav, mulțumirile nu-și au rostul. O așeză pe Clara pe scaunul lui din bucătărie, apoi se repezi afară să ia păturile și șalurile aduse de doamna Sesemann.

— Bună idee ați avut că le-ați adus, spuse el zîbind, cînd ajunse din nou în pod. Parcă v-ați fi pregătit de o excursie pe timp de iarnă.

— Prevederea, dragă Unchiule, e mama înțelepciunii și de multe ori te scutește de neazuri, răspunse ea, la fel de zîmbitoare. Aici, la munte, furtuna se poate stîrni din senin și, la urma urmei, trebuie să recunoști că preve-

derea mea n-a fost lipsită de folos...

— Asta așa e, mărturisi, cu toată sinceritatea uncheșul munților.

Apoi se apucară amîndoi să întindă un strat gros de fîn, înjghebînd din pături și șaluri două paturi de toată frumusețea, mai mare dragul să le privești. Cînd coborîră, îi găsiră pe copii vorbind cu înflăcărare despre timpul pe care aveau să-l petreacă împreună aici, în creierul munților și, cum îl zăriră pe bunic, îl întrebă în cor, cam cîte zile o să rămîna Clara la cabană.

— În cel mult patru săptămîni se va vedea dacă aerul de munte este binefăcător pentru sănătatea Clarei, răspunse bunicul. De rămas, însă, poate să rămîna după pofta inimii, se grăbi el să adauge.

La gîndul că vor fi împreună atîta vreme, cele două prietene nu se mai putură stăpîni și începură să scoată chiote de bucurie. Tocmai atunci sosiră și călăuzele pe care bunica le trimisese înapoi, la Ragaz, cu rugămintea să se întoarcă odată cu lăsarea înserării.

Înainte de a încăleca, îi mai dădu nepoatei tot felul de sfaturi, și, mai cu seamă, îi ceru din tot sufletul să nu-l supere pe bunic. Clara îi promise că va fi cea mai cuminte fetiță din lume și, la rîndul ei, o rugă pe bunică să vină s-o vadă cît mai des. Heidi se alătură și ea acestei rugăminți, și, după ce le făgădui acest lucru, bunica urcă în șa și dădu s-o pornească; bunicul, însă, care cunoștea primejdiile potecii, prinse calul de dîrlogi și își conduse musafira pînă în Dörfli, de unde doamna Sesemann, însoțită de călăuzele ei, își urmă drumul spre băile Ragaz.

Și în timp ce fetițele mai stăteau de vorbă

în fața cabanei, ciobănașul Peter coborî și el cu turma lui zglobie; zvăpăiatele o înconjură într-o clipă pe Heidi și, pe măsură ce își ridicau capul, fetița munților îi spunea Clarei cum se numește fiecare. Apoi cele două prietene îl întâmpinară cu bucurie pe micuțul ciobănaș, dar acesta le privi îmbufnat și nu răspunse la cuvîntul lor de binețe. După ce se mai uită la Clara cu o privire răutăcioasă, pocni din bici furios și își văzu mai departe de drumul lui...

Mai tîrziu, pe cînd stăteau întinse în paturi lor de fîn și se uitau prin lucarnă la stelele sclipitoare, Clara îi spuse cu emoție prietenei sale:

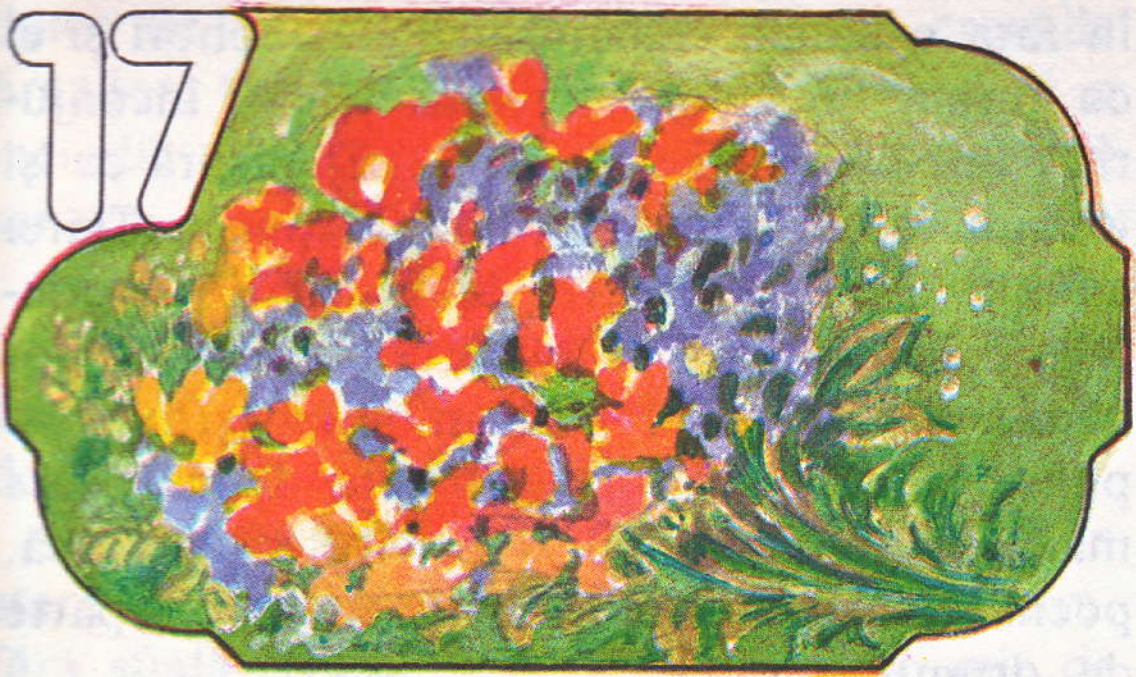
— Parcă ne-am afla culcate într-un car cu fîn, care plutește ușor în văzduh, urcînd spre bolta înstelată.

— Așa e, încuviință Heidi. Dar, spune-mi, tu știi de ce sînt stelele atît de jucăușe și de ce clilesc atît de vesel, parcă ne-ar face semn cu ochiul?

— Nu știu, răspunse Clara.

— Pentru că sînt și ele bucuroase de bucuria noastră.

Și tot așa, vorbind ba de una, ba de alta, fetiței munților i se lipiră genele și adormi, cufundîndu-se într-un somn adînc și liniștit. În schimb, prietena ei rămase încă multă vreme trează, cu privirea ațintită spre bolta înstelată, căci la ea, la Frankfurt, nu ieșea niciodată noaptea, iar în casa lor storurile erau veșnic trase. Închidea ochii și iar îi deschidea ca să mai vadă încă o dată stelele scînteietoare, pînă cînd, obosită, adormi și ea și toată noaptea nu visă decît cerul luminat de aștri...

Capitolul 17

O MINUNE LA CARE NIMENI NU SE AȘTEPTA

A doua zi în zori, bunicul ieși, ca de obicei, în pragul cabanei, să vadă cum arată vremea.

Crestele munților erau învăluite de o culoare roșietică, iar pe cerul azuriu pluteau agale câteva zdrențe de nori alburii, tivite de jur împrejur de o dîră aurie. Întreaga vale era scăldată într-o lumină trandafirie, care anunța o zi la fel de frumoasă ca și cea din ajun.

Uncheșul munților scoase din magazie scaunul cu roțile, apoi intră în cabană ca să le spună copiilor să se grăbească să vadă revărsatul zorilor.

În acest timp, se nimeri să sosească în fața cabanei ciobănașul Peter cu turma lui. Bietele capre erau tare speriate, căci ciobănașul nostru pocnea din bici, fără încetare, cu o furie neobișnuită. Și, într-adevăr, era mînios la culme, căci de săptămîni în șir nu-i mai fusese dat s-o vadă pe Heidi singură. Din zori și pînă seara îi ținea tovărășie acestei străine, iar acum, cînd în sfîrșit se hotărîse să urce cu el la pășune, era neapărată nevoie s-o care după ei și pe această infirmă, cu scaunul ei cu roțile. Privi îndelung, cu ochi amenințători, acest scaun, care era de fapt pricina supărării sale. Apoi își roti privirea în jur, să vadă dacă nu se afla cineva prin preajma lui. Nicăieri, nici o mișcare. Așa stînd lucrurile, se apropie tiptil de scaun și-i dădu vînt să pornească la vale, pe povîrnișul pietros. După

aceea se cățăară sprinten pe prima stîncă și se ascunse în spatele unui tufiș, de unde putea să vadă totul, fără să fie văzut. Scaunul se rostogolea în jos, ca o avalanșă, împrôșcînd bucăți din el în toate părțile. Acum nu mai avea nici roțile, nici spetează, spre marea bucurie a ciobănașului Peter care, în naivitatea lui, era încredințat că distrugerea scaunului avea să grăbească plecarea bolnavei la ea acasă. Și în timp ce țopăia și bătea din palme de atîta plăcere, o zări deodată pe Heidi, ieșind din cabană, urmată de uncheșul munților, care o ducea în brațe pe micuța infirmă. Heidi se uită cîteva clipe în jurul ei, iar bunicul o privi nedumerit.

— Unde o fi scaunul? întrebă el cu mirare în glas.

— Mă duc să-l caut, se grăbi Heidi să-i răspundă și, fără să mai stea pe gînduri, porni numaidecît în căutarea scaunului.

În clipa aceea se porni o rafală de vînt și Heidi exclamă:

— Vai, s-a întîmplat o nenorocire! Vîntul a împins scaunul la vale și scaunul s-a dus de-a dura pe povîrniș! Acum a ajuns tocmai la Dörfli și, pînă să ni-l aducă cineva înapoi, se face prea tîrziu și n-o să mai putem urca la pășune!

— Ce rău îmi pare! începu și Clara să se văicărească. Acum, cînd nu voi mai avea pe ce să stau, va trebui să mă întorc acasă.

Heidi se împotrivi și-i spuse bunicului, cu glas rugător:

— Să n-o lăsăm să plece, bunicule! Faci tu ceva ca să poată să rămînă la noi, nu-i așa?

— Nici o grijă, copiii mei, răspunse bunicul. Clara nu pleacă nicăieri, iar noi vom merge cu toții la pășune, așa cum am hotărît!

Bătrînul intră grăbit în cabană și ieși de acolo cu cîteva păaturi groase și cu două scaunele. Apoi se duse în staul și, după ce scoase caprele afară, se opri deodată în loc, mirat că pînă la ora aceea micuțul general al caprelor nu se ivise încă pe pajiște, cu turma lui.

Curînd, întreaga trupă suia pe cărarea ce ducea spre pășunea atît de mult visată. Fulg-de-nea și Pestrița mergeau cumiști pe

lîngă Heidi, în timp ce bunicul o ducea pe Clara în brațe. Cînd, în sfîrșit, ajunseră la pășune ce să vadă? Turma lui Peter păștea în voie, în timp ce micuțul ciobănaș stătea tolănit pe iarbă, fără să-i pese de nimic.

— Te învăț eu minte, strengarule, să mai treci prin fața casei mele fără să te oprești! strigă bunicul, cum îl zări de departe.

Auzind vocea atît de cunoscută a uncheșului, Peter se suci într-o rîină și abia se învrednici să răspundă cu o voce leneșă:

— Cînd am trecut eu pe acolo, dormeați cu toții, așa că mi-am văzut de drumul meu.

— Și de scaun nu știi nimic? îl întrebă bătrînul, privindu-l pieziș.

— Ce scaun?! minți ciobănașul cu nerușinare.

Uncheșul munților se mulțumi cu acest răspuns și nu-l mai întrebă nimic. O lăsă pe Clara din brațe și o așeză pe unul din scăunelele aduse de Heidi, apoi întinse păturile și se lungiră cu toții.

Clara era în culmea fericirii. Îi mulțumi bunicului pentru bunătatea lui și-l încredință că se simte pe acest scăunel la fel de bine ca pe scaunul ei cu roțile. Micuța nu se mai sătura privind splendorile naturii și buzele ei murmurau întruna:

— Ce minunăție! Ce minunăție!

• După un timp, bunicul le spuse că el trebuie să coboare să vadă ce s-a întîmplat cu scaunul Clarei. Îi arată nepoatei unde a adăpostit sacul cu merinde și să nu uite s-o mulgă la amiază pe Fulg-de-nea. În sfîrșit, își luă rămas bun de la copii, făgăduindu-le să se întoarcă spre seară.

Pe bolta albastră nu mai plutea nici măcar o dîră de nor. În bătaia orbitoare a soarelui, ghețarul scăpăra stele scînteietoare, iar piscurile înalte și pleșuve păreau niște bătrîni înțelepți ce priveau în vale, bucurîndu-se parcă de fericirea nemărginită a celor două copile. Caprele pășteau liniștite și, din cînd în cînd, cîte una se apropia de cele două prietene, mai ales sfioasa Bălaia.

Se scurseră în felul acesta cîteva ceasuri bune. Deodată, pe fetița munților o cuprinse

un dor nebun să urce un pic mai sus și să vadă dacă tufele de țintaură au înflorit și dacă florile lor sînt la fel de frumoase ca și anul trecut. Înainte de a pleca, smulse de pe pajiște cîteva smocuri de iarbă grasă și le dădu prietenei sale, pe care o rugă să nu se supere dacă o lasă cîteva clipe în tovărășia Bălaiei.

Clara se învoi numaidecît, fericită că avea să rămînă un timp singură, fără să aibă nevoie de ajutorul nimănui. De îndată ce Heidi se îndepărtă, îi întinse un smoc de iarbă Bălaiei care, din ce în ce mai îndrăzneată și mai încrezătoare în noua ei prietenă, mîncă iarba direct din mîna ei.

Niciodată nu dorise Clara mai mult ca în această clipă să ajungă de sine stătătoare, înrînd cu toți copiii. La un moment dat, o cuprinse pe Bălaia pe după gît și-i șopti încet, la ureche:

— E atît de frumos aici, la voi, încît n-am mai pleca niciodată!

În acest timp Heidi își desfăta ochii cu florile de țintaură. Într-adevăr, nu fu deloc dezamăgită... Tufele erau înflorite toate, iar în jurul lor iarba era presărată cu clopoței și albastrele, care îmbibau aerul cu parfumul lor suav și îmbietor. Încîntată de această minunăție, fetița munților se întoarse o bucată de drum și, de departe, îi strigă prietenei sale:

— Clara, trebuie neapărat să vezi și tu aceste splendori!

Așezat pe un pietroi în mijlocul pajiștii, ciobănașul Peter stătea pe gînduri. Își tot frămînta mintea și nu era în stare să priceapă nimic din această neașteptată întorsătură a lucrurilor. De fapt, el distrusese scaunul ca să-o facă pe străină să plece imediat și, cînd colo, dumneai stă așezată în fața lui, de azi-dimineață, și nici prin gînd nu-i trece să-și ia tălpășița.

Cînd ajunse în dreptul lui, Heidi îl rugă să-l ajute, ca să-o ducă pe Clara pînă sus.

— Nu vreau! mormăi morocănos ciobănașul nostru.

Dar fetița munților nu se lăsă și-i spuse supărată:

— Bine, numai să nu-ți pară rău!

Speriat că prietena lui aflate ceva despre misterioasa dispariție a scaunului cu roțile, Peter se învrednici să se ridice de pe piatra lui și, pînă la urmă, cu multă greutate, izbutiră amîndoi s-o pună pe Clara pe picioare.

Ca să le ușureze munca, mica infirmă își lăsa numaidecît tălpile pe iarbă și văzînd că n-o dor deloc picioarele, le apăsă cu putere pe pămînt și făcu și cîțiva pași.

— Vezi, Heidi, pot să merg, pot să merg! exclama ea fericită. Dacă aș putea să urc cu

tine în fiecare zi, sînt sigura că foarte curînd aş reuşi să merg fără nici un ajutor!...

În sfîrşit, luptînd din răsputeri, ajunseră cu chiu cu vai la locul dorit de Heidi. Se așezară obosiți pe pămîntul cald, în mijlocul unei adevărate grădini înflorite, și toți trei răsuflară ușurați. Bucuria fetițelor era atît de mare, încît inimile lor plăpînde nici nu aveau tăria s-o cuprindă.

Deodată, din spatele unui tufiș, se iviră cîteva capre, în frunte cu sprintena Pestrița. Cum îi zări pe copii, neastîmpărata scoase un behăit puternic, și în clipa următoare celelalte capre îi răspunseră în cor. Nu mai călcaseră niciodată prin locul acesta, de frica lui Peter, dar, la îndemnul fetei munților, se apropiară, zburdînd de bucurie.

Între timp, ciobănașul nostru se întinsese frumos pe iarbă și, mîngîiat de razele calde ale soarelui, adormise buștean. Deodată însă tresări din tot corpul și se trezi din somn speriat. Visase scaunul cu roțile, care fusese reparat fără cusur și acum stătea întreg în fața cabanei. Își frecă ochii buimac și, după ce se dezmetici de-a binelea, porniră cu toții înapoi, spre pajiștea de unde veniseră. Nu de alta, dar se făcuse ora prînzului și trebuiau să mănînce. Peter își dădu toată silința s-o ajute pe Clara la coborîre, de teamă ca Heidi să nu-i spună ceva bunicului despre fapta lui ne-cugetată. Heidi nu știa însă nimic de această poveste și atunci cînd îl amenințase, spunîndu-i să nu-i pară rău, se gîndise doar să nu-i dea ciobănașului nici o fărîmiță din bunătățile pe care bunicul le pregătise pentru ea și prietena ei.

Acum însă fetea munților împărți merindele din sac în trei porții egale și mai spuse:

— Tot ce ne va prisosi, îi vom da lui Peter, ca să-l răsplătim pentru ajutorul lui neprețuit. Și, într-adevăr, ciobănașul nostru mai capătă cîte o porție mare din rația fetițelor care, oricît de flămînde ar fi fost, nu erau în stare să mănînce atît de mult. Peter, în schimb, mîncă din toate, cu o poftă de lup infometat. Și totuși ceva îl împiedica să se bucure din toată inima de acest ospăț neaș-

teptat. Era veșnic frămîntat de fapta lui nesăbuită și, deodată, începură să-l chinuiască remușcările.

Masa copiilor se lungi pînă după-amiază tîrziu. Așa se face că bunicul, care zăbovise multă vreme în vale, îi mai găsi mîncînd. Cum îl văzu, Heidi se repezi să-l întîmpine și, cu sufletul la gură, îi spuse vestea cea mare. Un zîmbet larg luminează fața bătrînului, care se apropie de infirmă și, cu vocea sa blajină, îi spuse încet:

— Ai văzut, copila mea? Nu degeaba se zice că încercarea moarte n-are! Cine încearcă pînă la urmă tot izbutește... Bravo, fetea mea, mă bucur că mi-ai dat ascultare!... Și acum să mergem acasă, nu de alta, dar să nu ne apuce noaptea pe aici.

Și porniră cu toții la vale. În fața cabanei își luară rămas bun de la Peter și acesta își văzu mai departe de drumul lui. Cînd ajunse în Dörfli, ciobănașul nostru zări în piața satului o mulțime de oameni, discutînd aprins. Curios, se apropie de ei, și ce să vadă? În mijlocul lor se aflau rămășițele scaunului cu roțile.

— Eu l-am văzut de aproape, atunci cînd l-au urcat sus, la cabana uncheșului, îl auzi spunînd pe brutarul satului; după mine, făcea pe puțin cinci sute de franci, atît era de traianic și de arătos. Eu unul stau și mă întreb cum de s-a putut prăvăli la vale din senin.

— Ei, cine știe, l-o fi împins vîntul, se grăbi să se amestece în discuție vorbăreața Barbel. De altfel, așa crede și uncheșul. Cît mă privește, sînt bucuroasă că n-am mai dat pe acolo de cel puțin doi ani. Și, astfel, nimeni nu poate să mă bănuiască. Brutarul nostru are însă dreptate. Paguba e mare și domnul de la Frankfurt o să ceară, cu siguranță, să se facă cercetări.

Lui Peter îi era de ajuns cît auzise și, făcînd calea întoarsă, porni spre casă, îngrozit. Intrase în el spaima că, din clipă în clipă, avea să sosească un polițist ca să-l ducă legat la Frankfurt. Ajuns acasă, refuză orice mîncare și se vîrî în pat, gemînd.

— Peter al nostru a mîncat iar buruieni și

acum îl doare burta, spuse mama lui.

— Ar trebui să-i dai la el mai multă pâine, ca să se sature, săracuțul, adăugă bunica oarbă, cu bunătate.

Și în timp ce Peter se zvîrcolea ca un șarpe în patul lui, Heidi și Clara își desfătau din nou ochii, privind cu nesaț spre bolta înstelată a cerului.

Și iar trecu o noapte de odihnă tihnită, în aerul sănătos de munte, iar a doua zi, când se treziră, bunicul — fericit de marea veste din ajun — le propuse copiilor să-i scrie neîntîrziat doamnei Sesemann să părăsească Ragazul și să vină de îndată la cabană, unde o aștepta o mare surpriză. Fetițele însă aveau alt plan, spunînd că ar fi mai bine să mai aștepte

cîteva zile, pînă cînd Clara va fi în stare să umble neajutată de nimeni.

Bunicul consimți și, în zilele ce urmară, cele mai fericite din viața infirmei, Clara făcu progrese de-a dreptul miraculoase. În fiecare dimineață se trezea cu inima plină de bucurie, repetînd mereu:

— Gata, m-am făcut bine, nu mai sînt bolnavă, m-am vindecat!...

Exercițiile de mers îi făceau o poftă de mîncare nemaipomenită și bunicul trebuia să-i dea mai multe căni de lapte și să îngroașe tot mai mult feliile de pâine cu unt. Așa se scurse toată săptămîna și, în sfîrșit, se apropia și ziua cînd doamna Sesemann urma să vină de la Ragaz.

Capitolul 18

SE DESPART, DAR ÎȘI SPUN
„LA REVEDERE“

Într-o dimineață, când toată lumea se pregătea să urce cu turma la păscut, Peter veni cu scrisoarea în care doamna Sesemann își anunța sosirea la cabană. Ciobănașul strecură la iuțeală scrisoarea în mîna uncheșului și, fără să-l privească în ochi, își luă numaidecît tălpășița, mîinînd caprele de zor, ca și când ar fi fost cuprins de o teamă nemărginită.

Heidi și Clara erau atît de încîntate, încît la un moment dat începură să cînte. Din cînd în cînd, Heidi mai trăgea cîte o fugă spre marginea potecii, să vadă dacă nu cumva apare ceva în depărtare. Deodată, cînd se aștepta cel mai puțin, o zări pe bunica din Frankfurt, urcînd încet pe cărare pe calul ei alb, în preajma căruia înaintau cele două călăuze. Cînd, în sfîrșit, ajunse în dreptul cabanei, bunica se opri mirată și, un timp, nu scoase o vorbă.

— Ce-i cu tine, copila mea, întrebă apoi, nedumerită. De ce nu stai pe scaunul tău cu

rotile? Ce-i drept, arăți foarte bine și nicio-dată n-ai fost atît de rumenă în obraji, totuși...

Dar înainte de a-și duce vorba la capăt, Clara sări de pe bancă și începu să umble nestingherită pe pajiștea din fața cabanei. Pe chipul bunicului și al celor doi copii se citea un sentiment de fericire nețărmurită.

În cele din urmă, bunica se dezmetici și, după ce coborî de pe cal, ajutată de una din călăuze, porni în întîmpinarea nepoatei. De atîta bucurie, bătrîna rîdea și plîngea în același timp. Cînd se mai liniști un pic, ochii ei înlăcrimați se îndreptară cu recunoștință spre ochii bunicului, care, la rîndul său, era cuprins de o bucurie fără margini. Bunica luă mîinile uncheșului între ale ei și-i spuse cu o voce sugrumată de emoție:

— Nu știu cum îți voi putea mulțumi vreodată pentru bunătatea dumitale și pentru osteneala pe care ți-ai dat-o ca să-mi vindec nepoata de o boală ce părea fără de leac...

— Să-i mulțumiți în primul rînd Clarei, pentru voința ei neobosită de a se face bine, și apoi soarelui și aerului sănătos de munte, răspunse bunicul cu modestie.

Bunica îl îmbrățișă cu toată căldura pentru cuvintele lui mărinimoase, apoi se grăbi să-i spună nepoatei sale:

— Trebuie să-i telegrafiem tatălui tău la Paris, ca să vină aici cît mai curînd. Sînt sigură că vestea însănătoșirii tale va fi pentru el prilejul celei mai mari sărbători din viața lui. Dar ce ne facem? Călăuzele mele au și plecat și tare aș fi vrut ca telegrama să fie trimisă neîntîrziat, nu de alta, dar ar fi păcat ca fiul meu să nu afle cît mai repede vestea marii bucurii...

În clipa aceea, uncheșul munților duse două degete la gură și scoase un fluierat prelung și atît de puternic, încît sunetele lui, izbindu-se de stînci, se răsrînseră în ecouri și mai puternice. Nu trecu mult și ciobănașul Peter se ivi speriat și cu sufletul la gură, în spatele unui tufiș. Bunica scrisese la iuțeală telegrama, pe care bunicul i-o întinse ciobănașului, spunîndu-i s-o ducă în cea mai mare

grabă la poșta cea mai apropiată. Fără să mai pună vreo întrebare, băiatul o rupse la fugă ca din pușcă. Uimită, bunica se întreba întruna dacă e trează sau dacă nu cumva visează, căci încă nu-i venea a crede că minunea vindecării nepoatei sale se petrecuse aievea...

Printr-o întâmplare de-a dreptul fericită, tatăl Clarei, care își terminase treburile la Paris mai curînd decît se așteptase, se gîndise să-i facă fetei sale o surpriză. Sosise cu o zi înainte la Basel, unde rămăsese peste noapte, și dis-de-dimineată se urcase în primul tren spre Ragaz. Negăsind-o pe mama lui în stațiune, își continuă călătoria pînă la Dörfli, de unde porni mai departe pe jos, îndreptîndu-se spre cabana bunicului. Acum urca încet poteca, întrebîndu-se, în sinea lui, dacă nu cumva greșise drumul. Cînd îl zări pe ciobănaș, îi făcu semn să se apropie și, cu bunătate în glas, îl rugă să-i spună dacă poteca ducea spre cabana în care locuiește un bătrîn cu nepoata lui. Drept răspuns, domnul Sesemann nu auzi decît un bolborosit neînțeles de om îngrozit și, în clipa următoare, îl văzu pe micuțul ciobănaș zburînd la vale ca o vijelie. În goana lui nestăvilită, Peter se poticnea și se împiedica la tot pasul, ca în cele din urmă să cadă și să se rostogolească așa cum se întîmplase, o săptămînă înainte, cu scaunul Clarei. Spaima lui era lesne de înțeles, căci era încredințat că domnul care îi ieșise în cale nu putea fi nimeni altul decît polițistul din Frankfurt.

Brutarul satului, care ieșise să ia puțin aer, îl văzu pe ciobănașul nostru tocmai în clipa în care acesta se opri din rostogolirea sa, la marginea unui tufiș.

— Ia te uită, strigă el, uluit. Încă unul împins de vînt de sus de la cabană!

În prăvălirea sa fără oprire, Peter pierduse telegrama. O căută un timp, apoi, deznădăjduit, porni înapoi spre cabană. De bună seamă ar fi fost mai bucuros să se ducă acasă la el și să se ascundă iar sub plapumă, dar, din nefericire, trebuia să se întoarcă la turma lui.

Și în timp ce ciobănașul nostru urca dealul schiopătînd, domnul Sesemann, ajunsese la prima cabană, unde știa că locuiește bunica oarbă, și astfel își dădu seama că se află pe drumul cel bun. Încurajat de această descoperire, prinse noi puteri și ultima bucată de drum o urcă vesel și zglobiu.

Cei de sus îl recunoscuseră de departe, și cînd ajunse pe pajiștea din fața cabanei, două fete îi ieșiră în întîmpinare. Una mai înaltă, cu părul blond și ochii albaștri, iar cealaltă mai micuță, tot cu ochii albaștri, dar cu părul ceva mai închis și cîrlionțat.

Domnul Sesemann se opri năuc și nu știa ce să mai creadă. Micuța era, fără nici o îndoială, Heidi, fetița munților, dar cealaltă? Să fie oare cu puțință?... Clara?!... „Da, într-adevăr, e Clara, fiica mea“, își spuse el și, în aceeași clipă, lacrimi grele începură să i se prelingă pe obraji.

„Ce se întîmplă?“ se întrebau toți în jurul lui, dar acum domnul Sesemann nu mai vedea pe nimeni. În fața lui se afla o fată nespus de frumoasă, leit soția lui, mama Clarei.

— Ce-i cu tine, tăticule? Nu mă mai cunoști? izbucni copila, strălucind de bucurie.

Și numaidecît se apropie de tatăl ei care, în primul moment, o împinse ușor înapoi, ca să se mai uite o dată bine la ea și să se încredințeze că nu căzuse pradă unei năluciri. Apoi o ridică în brațe și o strînse cu putere la pieptul lui, amețit încă de această fericire într-adevăr neașteptată.

Heidi îl privea cu drag și se bucura nespus de fericirea lui, căci niciodată nu putea să uite cît de bun fusese domnul Sesemann cu ea.

— Surpriza pe care ne-ai făcut-o venind fără să ne dai de veste e foarte frumoasă, dar trebuie să recunoști că cea pe care ți-am pregătit-o noi e într-adevăr măreață, spuse bătrîna doamnă Sesemann, încîntată și ea de fericirea fiului ei.

De multă vreme nu-i mai văzuse chipul atît de luminos ca în această clipă. După ce îl îmbrățișă cu dragoste de mamă, îl luă de mînă și îl trase spre uncheșul munților, care stătea

deoparte și privea cu duioșie această scenă de neuitat. Și, în timp ce bărbații își strîngeau mîna cu căldură, iar domnul Sesemann îi mulțumea bunicului din toată inima pentru mărinimia lui, doamna Sesemann se retrase la umbra brazilor înalți ce străjuiau cabana, și cînd zări pe iarbă un superb buchet de clopoței și albăstrele, nu se mai putu stăpîni și scoase un strigăt de bucurie.

— Vai, ce splendoare! Veniți să vedeți! strigă ea entuziasmată.

Și, cînd toți se adunară la un loc, bătrîna întrebă:

— Cine a adus aici aceste flori minunate?

Înainte însă de a primi răspunsul, auzi în spatele brazilor un foșnet și, în clipa următoare, îl surprinseră pe ciobănașul Peter, care încerca să se ascundă într-un tufiș. Bănuind că el era autorul superbului buchet, îi făcu semn, rugîndu-l să se apropie. La refuzul îndîrjit al băiatului, bunica deveni mai stăruitoare.

— Hai, vino, repetă ea de cîteva ori, cu blîndețe.

În cele din urmă, Peter se apropie sfios și, văzîndu-l în mijlocul celor prezenți pe „polițistul” din Frankfurt, începu să tremure ca varga.

— Da, eu sînt, bolborosi el înfricoșat. Și credeți că... credeți că... nu mai poate fi reparat?

— Ce să repara? întrebă mirată bunica. Buchetul?

Cum însă ciobănașul sta încremenit în fața ei și o privea cu ochii holbați de spaimă, bătrîna se adresă bunicului:

— Spune-mi te rog. Unchiule, ce s-a întîmplat cu acest copil? Și-a pierdut cumva mințile?

— Da' de unde, răspunse bunicul zîbind. Atît doar că are pe cuget o faptă necugetată. Știți, scaunul Clarei n-a fost împins de vînt, ci el, da, el i-a dat vînt, să se rostogolească la vale. În ziua în care ștregarul ăsta a trecut cu turma prin fața cabanei fără să ia și caprele mele, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă și, pînă la urmă, m-am încredințat că

el e vinovatul și că merită să fie pedepsit...

Și uncheșul munților îi povesti apoi, pe în-delete, doamnei Sesemann toate pățaniile micuțului ciobănaș și ce anume îl făcuse să săvîrșească o faptă atît de necugetată. Cînd bătrînul isprăvi, doamna Sesemann spuse fără pic de supărare:

— Nu, nu, băiatul acesta nu trebuie pedepsit. Să fim drepți și să judecăm lucrurile așa cum se cuvine. Acest copil trăia aici fericit, bucurîndu-se de tovărășia unei fete minunate cum e nepoata dumitale, Heidi. Deodată, sosim noi și-i stricăm toată vara, lipsindu-l de tovărășia micuței sale prietene. E limpede, deci, că numai supărarea l-a împins să săvîrșească o asemenea faptă și, credeți-mă, la supărare sîntem cu toții niște caraghioși...

Și, rostind aceste cuvinte, bunica se întoarse din nou spre micuțul ciobănaș, care, de atîta spaimă cîtă intrase în el, tremura din ce în ce mai tare.

— Nu mai tremura, îi spuse bătrîna cu o voce blajină. Hai, vino, vino încoace și ascultă-mă.

Și cînd Peter se apropie de ea, începu:

— N-am de gînd să te ocărăsc. De altfel, nici n-aș avea acest drept. Vreau să-ți spun doar atît, copilul meu: ai săvîrșit o faptă pentru care tu știai că poți să fii pedepsit și de aceea te-ai speriat atît de rău, încît cred că nici să dormi nu mai erai în stare. Cugetul tău era încărcat cu o faptă urîță și nu mai aveai liniște în sufletul tău. Dar, precum vezi, în viață, în cele din urmă, binele învinge răul. Ai fost încredințat că, nemaivînd scaunul cu roțile, Clara va fi nevoită să plece. Dar iată că, de fapt, tu i-ai dat o mînă de ajutor, căci în felul acesta ea s-a străduit și, cu sprijinul neprețuit al Unchiului și al bunei sale prietene, a izbutit, pînă la urmă, să meargă singură, iar răul pe care tu voiai să i-l faci s-a schimbat în bine. Înțelegeți ce vreau să spun?...

Peter dădu din cap în semn că înțelegea totul foarte bine, dar, văzîndu-l pe uncheșul munților discutînd aprins cu „polițistul” din Frankfurt, inima i se făcu din nou cit un puerice, căci, de fapt, încă nu știa ce anume avea

să se întâmple cu el. Și, în timp ce își frământa mintea cu acest gând, auzi deodată glasul blînd al bunicii:

— Spune-mi, te rog, ce lucru ți-ar face ție cea mai mare plăcere să-l ai?

Acum ciobănașul nostru chiar că nu mai înțelegea nimic. Se uita înmărmurit la bunică și nu-i venea să-și creadă ochilor, nici urechilor. Auzise bine? În locul pedepsei aspre, la care de fapt se aștepta, i se oferea acum o recompensă? Să fie oare cu puțință?

Bunica citi în ochii lui nedumerirea și, de aceea, continuă:

— Te-am întrebat ceva, dragă Peter, și te-aș ruga frumos să-mi răspunzi. Dorința mea e să ai și tu o amintire de la noi, cei din Frankfurt, care ți-am pricinuit atîtea necazuri.

Bunătatea ce izvora din vocea blîndă a doamnei Sesemann îl făcu pe micuțul nostru ciobănaș să se liniștească și, deodată, simți cum i se ușurează sufletul de povara grea ce-l apăsase atîtea zile în șir. Și cum între timp învățase că nu e bine să-ți tăgăduiești greșelile, începu să bîguie cu sfială:

— Știți, trebuie să vă spun ceva. Telegrama aceea... n-am trimis-o... am pierdut-o pe drum, în timp ce coboram...

— Nu-i nimic, copilul meu, nu-i nimic; mă bucur că de data asta ai mărturisit, iar eu te rog încă o dată să-mi răspunzi la întrebarea mea...

Lui Peter începură deodată să i se perinde pe dinaintea ochilor toate lucrurile pe care le văzuse el cîndva la tîrgul din Mayenfeld. Se uitase la ele ceasuri în șir, dar, din păcate, nu avusese la el decît un bănuț și cu acest bănuț nu putuse să-și cumpere mare lucru.

Se gîndi el cît se gîndi și pînă la urmă se opri la un fluier frumos, de culoare roșie, și la un cuțitaș de buzunar, argintat. Apoi, mai stătu un pic pe gînduri și, în sfîrșit, rosti cu glas șovăitor:

— Știți, mie mi-ar prinde bine zece bănuți.

— Asta-i tot? Nu ești deloc pretențios! se minună bunica, apoi, trăgînd la iuțeală din buzunar punga cu bani, scoase din ea o mo-

nedă mare și încă două mai mici și i le întinse ciobănașului, spunîndu-i:

— Uite, dragă Peter, aici ai atîția zece bănuți cîte duminici sînt într-un an; asta înseamnă că în fiecare săptămînă vei putea să cheltuiești cîte zece bănuți.

— Toată viața?!? întrebă ciobănașul, cu un aer sincer și nevinovat.

— Da, toată viața, răspunse bunica, încîntată de întrebarea lui. Da, da, o să am eu grijă să trec asta în testamentul meu...

Uncheșul munțior și domnul Sesemann, care ascultaseră cu atenție discuția dintre bunică și ciobănaș, izbucniră într-un hohot de rîs nestăvilit, bucurîndu-se parcă de gîndul năstrușnic al copilului. După ce se sătură de atîta rîs, bunicul îi pofti pe toți la masă...

Domnul Sesemann hotărîse mai de mult să facă o călătorie prin Elveția, împreună cu mama sa. Cum însă, între timp, Clara s-a însănătoșit, va pleca și ea cu ei în această călătorie. Așa stînd lucrurile, el avea să rămînă peste noapte în Dörfli, ca a doua zi să urce s-o ia pe Clara de la cabană și de acolo să coboare la băile Ragaz, de unde aveau să plece toți trei, fără întîrziere, pentru a profita de ultimele zile frumoase de vară. Toți se arătară mulțumiți de acest plan, în afară de Clara, care nu se putea obișnui cu gîndul că va trebui să părăsească aceste locuri unde petrecuse atîtea clipe de neuitat.

Curînd după aceea, întregul alai porni să coboare poteca ce ducea spre cabana bunicii. Uncheșul munților o luă pe Clara în brațe, în timp ce Heidi zburda veselă, alergînd de colo pînă colo. La un moment dat, doamna Sesemann, care ducea calul de căpăstru, o apucă de mînă pe micuța neastîmpărată și începu s-o descoasă, punîndu-i tot felul de întrebări despre bunica oarbă: ce obiceiuri are, cu ce se îndeletnicește, cum își petrece iarna în cabana ei și așa mai departe. Heidi îi răspunse fără ocolișuri la toate întrebările și astfel bunica din Frankfurt află că, în zilele lungi de iarnă, bătrîna infirmă își petrecea mai tot timpul așezată într-un colț întunecos al odăii, cu fusul de tors în mînă. Și mai află cam ce mă-

nincă și, îndeosebi, ce-i lipsește cel mai mult.

Cînd se apropiară de cabană, Brigitte tocmai întindea la soare rufele lui Peter, să se usuce mai repede. De îndată ce zări micul alai, dădu fuga în casă, cu o falcă în cer și alta în pămînt, și-i spuse bătrînei:

— Acum pleacă toți și ne părăsesc, în frunte cu Unchiul, care o duce în brațe pe fetiță.

— Cum așa?!? suspină oarba. Să fie oare cu puțință una ca asta? Să nu vie Heidi măcar să-mi strîngă mîna de rămas bun, ca s-o mai aud și s-o mai simt o dată în preajma mea?! Nu, asta nu se poate!...

În clipa aceea, cineva dădu cu toată puterea ușa de perete și, din cîteva salturi, Heidi fu lîngă bunica oarbă. O îmbrățișă cu multă căldură și spuse aproape țipînd de atîta bucurie:

— Știi, bunico? Peste cîteva zile o să sosească aici patul meu de la Frankfurt!!

— Cum?! făcu bunica nedumerită.

— Cum ai auzit, patul și pernele, și plapuma aceea călduroasă. Așa mi-a promis mie doamna Sesemann, și cînd doamna Sesemann promite ceva, să știi că se ține de cuvînt, răspunse Heidi, arzînd de nerăbdare să vadă chipul bătrînei oarbe luminîndu-se de bucurie.

Pe buzele infirmei se furișă însă un zîmbet de tristețe.

— Ce femeie cumsecade trebuie să fie această doamnă, murmură ea. De fapt, ar trebui să mă bucur că te ia cu dînsa, dar tare mi-e teamă, că, dacă pleci, n-am să te mai întîlnesc niciodată... Căci eu nu mai am mult de trăit, fetița mea...

— Cum?!? Cine v-a spus așa ceva? întrebă deodată o voce prietenoasă.

Și doamna Sesemann, care tocmai intrase în odaie, luă mîinile aspre ale infirmei în ale sale și i le strînse cu căldură. Auzise ultimele cuvinte ale oarbei și, ca s-o liniștească, îi spuse cu toată hotărîrea:

— Nu, doamnă, Heidi nu pleacă nicăieri! Heidi rămîne aici și vă doresc din toată inima să vă bucurați de ea mulți ani de-acum încolo. Iar noi o să venim să vă vedem pe toți,

în fiecare an, căci vom rămîne foarte legați de aceste locuri binecuvîntate, în care micuța noastră Clara și-a recăpătat sănătatea.

Fața zbîrcită a bătrînei se întinse ca din senin și pe buzele ei flutură de data asta un zîmbet vesel. Mută de bucurie, îi strîngea mereu mîna doamnei Sesemann, în timp ce lacrimi de fericire se prelingeau pe obraji ei gălbejiți.

Bucuria fetei munților nu mai cunoștea margini.

— Ai văzut, bunico? șoptea ea la urechea bătrînei oarbe. Ai văzut? Ți-am spus eu să fii liniștită, că totul se va sfîrși cu bine?

— Da, fetița mea, mi-ai spus și ai avut dreptate. Teamă mea a fost, într-adevăr, neîntemeiată și nici nu știi cu cîtă bucurie aflu că există pe lumea asta niște oameni atît de prietenoși și atît de cumsecade. Și ce supărată am fost atunci cînd au venit, ca acum să-mi pară rău că pleacă...

— Nu te necăji, bunico, o întrerupse doamna Sesemann. Nu plecăm pentru totdeauna. Acum ce-i drept, ne despărțim, dar, odată cu sosirea primăverii, vom fi iar aici și iar ne vom bucura împreună de minunățiile munților voștri. Pînă atunci, să auzim de bine...

— Să dea Dumnezeu, murmură infirma cu voce tremurîndă, în timp ce-i strîngea mîna.

După ce-și luară cu toții rămas bun, doamna Sesemann și fiul ei porniră la vale spre Dörfli, în timp ce uncheșul munților o ducea pe Clara, pentru ultima oară, spre cabana sa din capătul de sus al potecii. Cît despre Heidi, ce să mai vorbim, era atît de încîntată de bucuria bunicii, încît la tot pasul sărea și țopăia, zglobie ca un pui de căprioară neastîmpărat.

A doua zi, Clara se deșteptă mai devreme ca de obicei și izbucni într-un plîns sfîșietor. Nu era în stare să se împace cu gîndul că peste puțin timp avea să părăsească acest colțșor de rai, unde se simțise atît de bine și unde își recăpătase sănătatea atît de mult rîvnită. Dar Heidi o liniști cu cuvinte mîngietoare, spunîndu-i că, la primăvară, cînd, fără

îndoială, Clara va putea să meargă și mai bine, vor merge iar cu Peter la pășune și nu numai de cîteva ori ca în acest an, ci în fiecare zi și totul va fi mai frumos ca oricînd...

Curînd veni și domnul Sesemann ca să-și ia fetița, așa cum se înțeleseseră în ajun. Stătu de vorbă vreme îndelungată cu bunicul, căci mai avea încă multe să-i spună. Între timp, Heidi izbuti s-o liniștească de tot pe Clara, care, în cele din urmă, spuse, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji:

— Să-l saluți pe Peter din partea mea și să-l rogi să nu mai fie supărat pe mine, și te mai rog să îmbrățișezi toate caprele, dar mai cu seamă pe Fulg-de-nea, care m-a ajutat atît de mult să mă fac bine. Tare aș vrea să-i fac un dar și de mult mă tot frămînt cam ce aș putea să-i dau...

— Știi ce? Trimite-i un drob de sare, o sfătuiești Heidi. Ai văzut doar cu cîtă poftă îi linge mîinile bunicului, în fiecare seară, cînd se întoarce de la păscut...

— Grozavă idee! O să-i trimit de la Frankfurt cel puțin o mie de droburi! strigă Clara, încîntată de această povață.

În clipa aceea, tatăl Clarei se uită la ceas și le făcu semn copilelor că a sosit momentul să-și ia rămas bun. Cele două prietene se îmbrățișară cu multă căldură și în sfîrșit se desprinseră una din brațele celeilalte; fericitul tată își săltă fiica pe calul alb al mamei sale, apoi încălecă și el.

Heidi o zbughi la deal ca o săgeată și nu se opri decît în vîrfurile povîrnișului, de unde le flutură din mîna celor doi prieteni, pînă cînd aceștia se pierdură în zare...